Nr. 25. Warszawa, dnia 15 lipca 1920 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru 5 mk. Prenumerata kwartalna 50 mk. Cena ogłoszeń za tekstem wynosi od wiersza jednoszpaltowego petitem: 10 mk. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Redakcji, Leszno 5, tel. red. № 512-64.

Od Administracji.

Zawiadamiamy niniejszem Sz. prenumeratorów, że ukazał się „Skorowidz" do rocznika 1919 „Dziennika Urzędowego Min. Skarbu" i jest do nabycia za nadesłaniem Mk. 10.— oraz 25 fenigów na opłatę pocztową.

Postanowienia ogólne.

361.

OKÓLNIK L. 1841/OS.

Ponieważ niezbędnem jest w tak poważnej jak obecna chwili zabezpieczenie sprawności działania całego aparatu państwowego i wzmożenia wydajności pracy, w szczególności zaś w resorcie Ministerstwa Skarbu, stanowiącego niejako drugą armję, od sprawności której zależy w dużej mierze zapewnienie armji, walczącej na frontach, wszystkich niezbędnych dla niej w tak ciężkiej chwili środków, — Prezydjum Ministerstwa Skarbu, podając w załączeniu uchwałę Rady Ministrów, zwraca się do wszystkich pp. Dyrektorów Departamentów, Szefów Sekcji, oraz Prezesów, Dyrektorów Urzędów:

1) o przedstawienie w myśl uchwały Rady Ministrów z dnia 6-go lipca w przeciągu 24 godzin list tych urzędników, których dany Departament, Sekcja, czy Urząd uważa za niezastąpionych i obecność których na miejscu urzędowania konieczną jest dla sprawności funkcjonowania danego urzędu,

2) o przedstawienie projektów niezbędnych zarządzeń, celem zapewnienia szybszego załatwienia wszelkich spraw, dotyczących Ministerstwa Skarbu i podniesienia wydajności pracy personelu. Projekty te, po wspólnem omówieniu i uzgodnieniu w Prezydjum, będą przedstawione Panu Ministrowi Skarbu do zatwier-

dzenia, celem niezwłocznego wprowadzenia ich w życie.

PP. Urzędników Ministerstwa Skarbu, pragnących wstąpić w szeregi Armji Ochotniczej, uprasza się o uprzednie meldowanie się w Biurze Prezydjalnem, celem otrzymania czasowego urlopu w Ministerstwie, na czas służby w Armji Ochotniczej, o ile dany urzędnik, zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 6-go lipca r. b., nie jest decyzją Pana Ministra Skarbu, zaliczony do liczby niezastąpionych urzędników resortu Ministerstwa Skarbu.

Przyczem nadmienia się, że urlopowani będą przedewszystkiem ci wszyscy, którzy wstąpią do armji dla wypełnienia obowiązku z bronią w ręku.

Udzielanie urlopów odpoczynkowych, w myśl uchwały Rady Ministrów z dnia 6-go lipca r. b., wstrzymuje się aż do odwołania, oraz odwołuje się urlopy już udzielone.

W końcu podaje się do wiadomości, że Rada Ministrów postanowiła zwrócić się do Rady Obrony Państwa z wnioskiem, aby urzędnikom państwowym, wstępującym do szeregów Armji Ochotniczej, przysługiwały prawa artykułów 7 i 8 ustawy z dnia 11-go lipca 1919 *), określające wynagrodzenie urzędników na wypadek mobilizacji lub uzupełnienia stanu wojennego.

Szef Biura Prezydjalnego:
(—) *Dangel.*

Warszawa, dnia 8-go lipca 1920 r.

362.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Kolei Żelaznych w sprawie ulg w opłatach za przejazd kolejami żelaznemi pracowników państwowych.

Z dniem ogłoszenia w „Monitorze Polskim" wprowadzają się w życie niżej przytoczone „Przepisy o przejazdach ulgowych pracowników państwowych kolejami żelaznemi".

Tymczasowo, nie dłużej jednak, niż do 31 grudnia 1920 r., do otrzymania zniżki 50% uznawać się będzie za ważne obecnie używane — choć różnorodne — legitymacje służbowe, o ile wskazana w nich będzie klasa, w której przejazd ulgowy jest dozwolony.

Minister:
(—) *K. Bartel.*

Warszawa, dn. 30 czerwca 1920 r.

363.

PRZEPISY

o przejazdach ulgowych pracowników państwowych kolejami żelaznemi.

Art. 1. Przy przejazdach kolejami o torze normalnym, wyszczególnionemi w obowiązującej taryfie osobowej (Dziennik Ustaw Nr. 40, poz. 242), tudzież kolejami wąskotorowemi, wymienionemi w załączonym wykazie, korzystają urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze państwowi z ustępstwa 50% opłaty za przejazd na warunkach, wskazanych w następujących artykułach:

Art. 2. Prawo do korzystania z ulgi posiadają wszyscy etatowi urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze państwowi, posiadający legitymacje służbowe, według wzoru, ustalonego przez Prezydjum Rady Ministrów. Legitymacje te pod podpisem naczelnika władzy, wydającej legitymacje, winny być zaopatrzone w stempel, odbity tuszem czerwonym, zawierający napis: „Na przejazd kolejami państwowemi 50% zniżki w klasie . . . . ." i okrągłą małą pieczęć z herbem Państwa.

Nieetatowi pracownicy korzystać mogą ze zniżki 50% tylko przy nabywaniu biletów okresowych klasy III-ej (miesięcznych, sezonowych lub rocznych) na podstawie przedkładanych każdorazowo zaświadczeń swej władzy, iż zamieszkują poza miejscem urzędowania.

Art. 3. Ulga w opłacie za przejazd koleją jest stosowana przez kasę kolejową przy sprzedaży biletów pod warunkiem okazania jej legitymacji, stwierdzającej prawo do korzystania z ulgowego przejazdu. Przejazd ulgowy może się odbywać jedynie w zwyczajnych pociągach osobowych lub pośpiesznych, przy przejeździe natomiast w pociągach zbytkownych żadne ulgi nie mogą być stosowane.

Art. 4. Ulga w opłacie za przejazd kolejami przysługuje tylko przy kupnie biletu tej klasy, jaka jest oznaczona w legitymacji służbowej (art. 2) lub też niższej. Przejazd upoważnionego do ulgowego przejazdu urzędnika w wyższej klasie może się odbywać za uiszczeniem różnicy w normalnej cenie biletów.

Art. 5. Do ulgowego przejazdu w I klasie mają prawo:

a) urzędnicy państwowi, zaliczeni do kategorji płacy od I do VI włącznie, w tej liczbie nauczyciele szkół zawodowych i średnich, o ile pobierają dodatek drożyźniany według kategorji płacy VI lub wyższej:

b) bez względu na kategorje płacy — sędziowie i prokuratorzy, profesorowie zwyczajni i nadzwyczajni szkół akademickich, dyrektorzy szkół zawodowych i średnich, inspektorzy szkolni, komisarz główny policji państwowej, starsi inspektorzy, podinspektorzy i starsi komisarze policyjni.

Art. 6. Do ulgowego przejazdu w II klasie mają prawo:

a) urzędnicy państwowi, zaliczeni do kategorji płacy od VII-ej do XI włącznie;

b) bez względu na kategorję płacy —, kandydaci na stanowiska sędziowskie, kierownicy i nauczyciele szkół powszechnych, nauczyciele szkół zawodowych i średnich, prócz wymienionych w art. 5. a., oraz pomocnicy naukowi w szkołach akademickich.

Art. 7. Do ulgowego przejazdu w klasie III mają prawo niżsi funkcjonarjusze państwowi i policyjni, w art. 6 nie wymienieni.

Art. 8. Przepisy art. 1—7 nie stosują się do urzędników Ministerstwa Kolei Żelaznych i pracowników kolejowych, którzy korzystają z przejazdów ulgowych na specjalnych zasadach.

Art. 9. Niniejsze przepisy wchodzą w życie z dniem ich ogłoszenia w „Monitorze Polskim" i z dniem tym znoszą się dotychczasowe ulgi kolejowe dla urzędników państwowych, nauczycieli szkół powszechnych i oficjalistów biurowych w Małopolsce, z zachowaniem jedynie tymczasowo, nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 1920 r., używanych obecnie legitymacji służbowych.

Minister Kolei Żelaznych:
(—) *K. Bartel.*

(„Monitor Polski" Nr. 147 z dnia 3 lipca 1920 r.).

---

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 21 z d. 18/VIII 1919 r. poz. 306.

Opłaty stemplowe.

364.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU L. 17047/20

w sprawie ekspertyzy druków wartościowych.

W razie potrzeby stwierdzenia, czy marka stemplowa nie została powtórnie użytą, lub w razie wątpliwości co do autentyczności innych druków wartościowych, wykonanych w Państwowych Zakładach Graficznych, dawniej Drukarni Banku Polskiego w Warszawie, należy się odnieść do Dyrekcji Państwowych Zakładów Graficznych w Warszawie, która każdorazowo wyda swą opinję po dokładnem zbadaniu danego druku przez komisję ekspertów.

Państwowe Zakłady Graficzne będą dokonywały również ekspertyzy druków wartościowych, wyrobionych nie przez te Zakłady Graficzne lub b. Drukarnię Banku Polskiego, jednakowoż tylko w tych razach, jeśli otrzymają do porównania autentyczne druki wartościowe tych samych odmian.

Ponieważ Dyrekcja Państwowych Zakładów Graficznych pragnie zapoczątkować u siebie kolekcję druków wartościowych podrabianych, należy przy przedłożeniu do ekspertyzy zakwestjonowanych druków wartościowych oznajmić, czy druki te w wypadkach uznania ich za podrobione mogą pozostać w wymienionych Zakładach, czy też muszą być zwrócone.

Minister Skarbu:
w z. (—) *Kozubowski.*

Warszawa, dnia 23 czerwca 1920 r.

Podatki bezpośrednie.

365.

USTAWA

z dnia 8 czerwca 1920 roku.

o padatku od skrzynek depozytowych (safes).

Art. 1. Od 1 lipca roku 1920 wprowadza się podatek od skrzynek depozytowych.

Art. 2. Opodatkowaniu podlegają wszelkie instytucje kredytowe i domy bankowe oraz wogóle wszystkie osoby prawne i fizyczne, które odnajmują skrzynki depozytowe.

Art. 3 Podstawę do wymiaru podatku stanowi ilość przeznaczonych do odnajmu skrzynek depozytowych i ich rozmiar wedle stanu z dniem 1 stycznia każdego roku kalendarzowego.

Art. 4. Stawka podatkowa od jednej skrzynki depozytowej rocznie wynosi:

a) do 20.000 cm^3 objętości — 50 mk.

b) ponad 20.000 cm^3 objętości — 100 mk.

Art. 5. Instytucje i osoby, obowiązane do opłacenia podatku w myśl art. 1, powinny przed 31 stycznia każdego roku obliczyć stawki podatkowe, przypadające w myśl poprzedniego artykułu od ilości i rozmiaru przeznaczonych do odnajmu skrzynek depozytowych i w tym samym terminie wnieść do kasy skarbowej łączną sumę rocznego podatku.

Podatek, przypadający za czas od 1 lipca do końca grudnia 1920 r. w normie półrocznej obliczyć należy według stanu z dniem 1 lipca 1920 roku i wnieść do kasy skarbowej w ciągu jednego miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Podatek, w terminie nieuiszczony, ściągnięty będzie razem z odsetkami za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie, przyczem miesiąc zaczęty liczyć się będzie za cały.

Art. 6. W ciągu ośmiu dni po upływie terminów, oznaczonych w poprzednim artykule, płatnicy obowiązani są złożyć władzy skarbowej pierwszej instancji wykaz, zawierający ilość przeznaczonych do odnajmu skrzynek depozytowych i ich wymiary tudzież cyfrowe obliczenie przypadającego podatku.

Art. 7. Władza skarbowa sprawdza dane, zawarte w wykazie i w razie wątpliwości, co do prawidłowości obliczenia podatku, deleguje swego urzędnika do sprawdzenia właściwych danych na miejscu.

Płatnicy obowiązani są na żądanie delegata władzy skarbowej zezwolić na obejrzenie oddziału skrzynek depozytowych i sprawdzenie danych, zawartych w wykazie.

O obejrzeniu i sprawdzeniu spisuje się protokól w obecności płatnika lub jego zastępcy.

Art. 8. Jeżeli po sprawdzeniu wykazu okaże się, że podatek obliczono i zapłacono w kwocie niższej od przepisanej niniejszą ustawą, władza skarbowa wzywa piśmiennie płatnika, aby dodatkową kwotę podatku, powiększoną pięciokrotnie, wpłacił do kasy skarbowej w ciągu czternastu dni od dnia doręczenia wezwania.

Dodatkowy podatek, nieuiszczony w tym terminie, ściągnięty będzie wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie.

Art. 9. Przeciwko postanowieniu o ściągnięciu podatku dodatkowego płatnikowi służy prawo odwołania się do władzy skarbowej drugiej instancji w terminie czterotygodniowym, licząc od dnia następnego po doręczeniu odnośnego wezwania. Władza ta rozstrzyga ostatecznie.

Odwołanie się nie wstrzymuje obowiązku zapłacenia podatku dodatkowego.

Art. 10. Gdy oddział skrzynek depozytowych otworzono w ciągu roku podatkowego, obowiązek podatkowy rozpoczyna się od najbliższego, następującego po otwarciu ćwierćrocza kalendarzowego.

W tym wypadku należy z podatku, przypadającego na cały rok, zapłacić tylko tę część, jaka wypadnie stosunkowo za ten krótszy okres czasu.

Podatek, przypadający za ten okres czasu, należy przy zastosowaniu postanowień art. 6 wpłacić w ciągu pierwszego miesiąca tego ćwierćrocza, od którego rozpoczął się obowiązek podatkowy.

Art. 11. Za niezłożenie wykazu, wymienionego w art. 6 niniejszej ustawy, w przepisanym terminie, władza skarbowa pierwszej instancji ma prawo wymierzyć grzywnę do wysokości 5.000 mk. Grzywna ta może być powtarzana.

Art. 12. Przeciwko orzeczeniu karnemu płatnikowi służy prawo odwołana się do władzy skarbowej drugiej instancji, która rozstrzyga sprawę ostatecznie.

Termin do złożenia odwołania, które składa się u właściwej władzy skarbowej pierwszej instancji, wynosi 8 dni od doręczenia orzeczenia karnego.

Art. 13. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *L. Skulski.*

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(„Monitor Polski" Nr. 141 z dnia 25 czerwca 1920 r.).

Przepisy celne.

366.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 1-go lipca 1920 roku o taryfie celnej.

Na mocy uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. zarządza się co następuje:

Art. 1.

Każdy towar, wprowadzony do obszaru celnego Państwa Polskiego, podlega opłacie celnej według dołączonej taryfy celnej, o ile w niej nie jest wyraźnie wymieniony jako wolny od cła.

Taryfę celną uzupełniają wydane do niej przez Ministerstwo Skarbu objaśnienia, mające taką samą moc obowiązującą, jak i sama taryfa.

Od towarów, które podlegają opłatom spożywczym lub innym, należy oprócz cła przywozowego pobierać wszystkie opłaty wewnętrzne, przypadające w myśl obowiązujących ustaw.

Towary, przewożone przez obszar celny Państwa Polskiego lub z niego wywożone, mogą podlegać opłacie celnej.

Art. 2.

Do wymiaru i poboru ceł oraz do wszystkich czynności przy odprawie celnej towarów powołane są urzędy celne.

Art. 3.

Przywóz i wywóz towarów przez linję celną dozwolony jest tylko na drogach celnych.

Drogami celnemi są:

a) koleje żelazne, służące do publicznego użytku,

b) przystanie morskie i wjazdy do nich, otwarte dla ogólnego ruchu towarowego,

c) drogi lądowe i wodne, które uznano za drogi celne i jako takie podano do publicznej wiadomości.

Wszystkie inne drogi uważa się za uboczne.

Przekroczenie linji celnej z towarami na drodze ubocznej dopuszczalne jest tylko za zezwoleniem władzy celnej.

Art. 4.

Przewóz przez linję celną osób i towarów, dokonywa się tylko w porze dziennej, t. j. po wschodzie i przed zachodem słońca.

Tam gdzie tego będzie wymagała konieczna potrzeba, może władza celna zezwolić na wyjątki.

Przewóz przez linję celną osób i towarów dokonywany przez publiczne zakłady przewozowe według normalnego rozkładu jazdy, dozwolony jest zarówno w dzień jak i w nocy.

Ruch osobowy na drogach kołowych dozwolony jest tylko w porze dziennej, Ministerstwo Skarbu może jednak zezwolić na pewne ulgi.

Art. 5.

Na towary pochodzące z krajów, które towary lub okręgi polskie traktują gorzej, aniżeli towary lub okręty innych państw, można drogą rozporządzenia nałożyć cła odwetowe.

Art. 6.

Przywóz i przewóz przedmiotów monopolów państwowych dozwolony jest tylko na podstawie osobnych pozwoleń.

Osobne przepisy postanawiają, które przedmioty podlegają ograniczeniom monopolowym.

Ministerstwo Skarbu może w porozumieniu z innemi interesowanemi Ministerstwami zakazać lub ograniczyć przywóz i wywóz pewnych towarów ze względów dobra publicznego.

Art. 7.

Dla oznaczenia pozycji taryfy, według której należy wymierzyć cło od towaru miarodajnym jest stan, w jakim się towar znajduje w chwili przejścia przez linję celną.

Przedmioty, złożone z różnych materjałów, o ile nie są wymienione osobno w taryfie ze względu na swój użytek lub niezastosowana do nich w drodze rozporządzenia pewna pozycja taryfy, należy clić według tej pozycji, pod którą podpada główna część składowa o największej stosunkowo wadze.

Za zasadniczą podstawę do stosowania stawek celnych przyjmuje się materjał, z którego towar jest sporządzony lub użytek do którego jest przeznaczony.

Mechaniczne mieszaniny ze składników, podlegających różnym stawkom, o ile nie są jako takie oddzielnie w taryfie wymienione, należy clić według składnika, podlegającego najwyższej stawce, chyba, że ilość jego jest zupełnie nieznaczna i ma drugorzędne znaczenie.

O ile towar nie jest wymieniony w taryfie, należy stosować pozycję taryfy, dotyczącą towaru o wyższej stawce, możliwie zbliżonego pod względem jakości, sposobu wyrobu, albo też użytku, do jakiego służy.

Art. 8.

Cło pobiera się według podanych w taryfie celnej podstaw wymiaru, t. j. według wagi, miary, ilości sztuk i t. d.

Za podstawę wymiaru cła według wagi przyjmuje się wagę surową albo wagę czystą.

Od towarów, wprowadzonych w stanie nieopakowanym, pobiera się cło według wagi czystej.

Według wagi surowej cli się towary, których stawka nie przekracza 20 marek od 100 kg. w złocie, a z towarów podlegających wyższej stawce tylko te, co do których taryfa celna zawiera wyraźne postanowienie.

Używane zwykle w handlu tak zewnętrzne, jak i wewnętrzne opakowania towarów, podlegających ocleniu według wagi czystej, o ile nie podlegają cłu wyższemu niż sam towar, są wolne od cła.

Opakowanie zewnętrzne i wewnętrzne, nieodpowiadające zwyczajom handlowym, należy poddać ocleniu.

Taryfa podaje, w których wypadkach ma się przy ocleniu towarów według wagi czystej doliczyć wagę bezpośredniego (wewnętrznego) opakowania do wagi towaru. Towary w opakowaniach drobnych przeznaczonych dla spożywców, opłacają cło łącznie z wagą opakowania, o ile to ostatnie służy podczas spożycia.

Do wagi płynów, wprowadzonych w cysternach lub innych w tym celu urządzonych środkach przewozowych, lądowych i wodnych, o ile płyny te podlegają ocleniu według wagi surowej i taryfa celna nie zawiera odmiennych postanowień, dolicza się 20% wagi czystej jako tarę.

Art. 9.

Od towarów w pocztowym obrocie pakietowym do 5 kilogramów surowej wagi pobiera się w przywozie cło od pakietu w wysokości 3 marek w złocie, o ile przesyłka pocztowa nie zawiera towarów, podlegających clu wyższemu niż 100 mk. za 100 kg. lub towarów, które clić należy od sztuki.

Art. 10.

W przywozie są wolne od cła następujące przedmioty:

1) przedmioty, przeznaczone do bezpośredniego użytku zwierzchników państw obcych, podczas ich chwilowego pobytu oraz uwierzytelnionych zastępców dyplomatycznych obcych państw pod warunkami określonymi w osobnych przepisach;

2) przybory urzędowe, jako to: flagi, godła, pieczęcie i druki, przeznaczone dla uwierzytelnionych na obszarze celnych zastępców dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych;

3) przedmioty, niezbędnie potrzebne przy rokowaniach, rozprawach, dochodzeniach i innych urzędowych czynnościach władz publicznych;

4) nadane zagraniczne ordery i medale wystawowe;

5) towary będące przedmiotem monopolu państwowego, sprowadzone przez zarządy monopolów państwowych;

6) środki płatnicze;

7) zabytki starożytności, dzieła sztuki, nauki i przemysłu, oraz środki i preparaty naukowe, przeznaczone dla publicznych zbiorów i zakładów naukowych; dzieła sztuki artystów polskich;

8) materjał budowlany, przybory potrzebne do utrzymania ruchu i wogóle do wykonania służby na położonych przy linji celnej łącznikowych drogach i stacjach kolei zagranicznych;

9) produkty rolne i gospodarstwa wiejskiego, pochodzące z majątków przeciętych linją celną, których zarząd znajduje się w obrębie polskiego obszaru celnego;

10) wzory i próby towarów nienadające się do innego użytku.

Uwolnienie to jednak nie odnosi się do przedmiotów monopolu państwowego, ani do środków spożywczych;

11) przedmioty używane, które podróżni, funkcjonarjusze publicznych zakładów przewozowych, woźnice, flisacy i lotnicy mają przy sobie do swego osobistego użytku oraz wykonywania zawodu, dalej żywność i lekarstwa, potrzebne w czasie podróży, o ile przedmioty te pod względem jakości i ilości odpowiadają potrzebie i stosunkom osób podróżujących; wreszcie przedmioty monopolów państwowych w ograniczonej ilości, oznaczonej drogą rozporządzenia;

12) środki przewozowe, wprowadzone do czasowego użytku jako to: wagony kolejowe, wozy, statki, samochody, rowery i samoloty, wraz z przedmiotami służącymi do ich wewnętrznego urządzenia lub potrzebnymi do utrzymania ich w ruchu, jako też inne środki transportowe, jak: taczki, kosze, sanie, putnie i t. p. uprząż i okrycia zwierząt wierzchowych, pociągowych i jutrznych, o ile te środki i przedmioty były już używane, służą wyłącznie do przewozu osób lub przenoszenia towarów i nie zachodzi podejrzenie, że zamierzone jest ominięcie opłaty celnej;

Przy wprowadzaniu samochodów, motocykli, rowerów i samolotów, jako środków transportowych, należy zawsze żądać zabezpieczenia cla. Przy wprowadzaniu wszelkich innych środków transportowych, należy żądać takiego zabezpieczenia, tylko w wypadkach podejrzanych.

13) trumny ze zwłokami, urny z popiołami zwłok, wraz z należącemi do nich wieńcami i kwiatami; wieńce, kwiaty oraz przedmioty, przeznaczone do utrzymania lub ozdoby grobów poległych żołnierzy państw obcych.

14) towary, od których cło nie przekracza 10 fenigów.

Art. 11.

Nadto mogą być przez Ministerstwo Skarbu od cła uwolnione osobnem pozwoleniem następujące przedmioty:

1) ruchomości używane osób, przesiedlających się do obszaru celnego po dłuższym pobycie za granicą, jeżeli służyć mają do ich własnego użytku, względnie wykonywania zawodu,

2) wyprawy ślubne osób płci żeńskiej, które wskutek zawarcia związku małżeńskiego z osobą na obszarze celnym stale zamieszkałą, przesiedlają się do tego obszaru,

3) przedmioty używane, otrzymane w spadku.

W wypadkach, wymienionych w punkcie 1, 2 i 3, wykluczone są od uwolnienia od cła produkty spożywcze, materjały, półfabrykaty i surowce;

4) rzeczy, przeznaczone do własnego użytku pogorzelców, osób dotkniętych powodzią lub poszkodowanych wskutek innych klęsk elementarnych, jak: środki spożywcze, ubrania, sprzęty domowe, przedmioty, służące do odbudowy lub prowadzenia gospodarstwa, tudzież, aż do odwołania rzeczy niezbędnie potrzebne do celów akcji ratowniczej, prowadzonej przez publiczne krajowe i zagraniczne organizacje filantropijne, instytucje państwowe i komunalne;

5) towary krajowe, które zwrócono z zagranicy do obszaru celnego w stanie niezmienionym;

6) zagraniczne towary oclone, które następnie przeznaczono do powrotu za granicę;

7) używane i opatrzone znakami zwrotne opakowania zewnętrzne i wewnętrzne, jak: beczki, skrzynie, kufry, butle żelazne, kosze, flaszki, worki i t. p., pochodzące z krajowych przesyłek wywozowych;

8) znakami zaopatrzone opakowania zewnętrzne i wewnętrzne, jak: beczki, butle żelazne, flaszki, worki i t. p., które nadchodzą z zagranicy, jeżeli wywiezione zostaną napowrót za granicę.

Art. 12.

W porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu może Ministerstwo Skarbu pozwolić na czasowe wprowadzenie bez opłaty cła materjałów i części skła-

dowych do wytwarzania w kraju fabrykatów, przeznaczonych po ich wykończeniu do wywozu za granicę, oraz na przywóz towarów na niepewną sprzedaż (np. międzynarodowe jarmarki, konkursy przemysłowo-handlowe, kontrakty i t. p.).

Tak samo może Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu pozwolić na wywóz krajowych towarów za granicę celem ich uszlachetnienia, jeżeli tego rodzaju uszlachetnienia nie można na obszarze celnym dokonać, albo wcale, albo w dostatecznej mierze, albo w równie dobrym stopniu, jak za granicą.

Nadto może Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu ze względu dobra publicznego, pozwolić wyjątkowo na czasowe wprowadzenie bez opłaty cła przedmiotów, przeznaczonych do przejściowego użytku (np. przyborów wiertniczych, dla przemysłu naftowego, węglowego i t. p.).

Ministerstwo Skarbu może pozwolić na czasowe wprowadzenie bez opłaty cła towarów do doświadczeń na wystawy, konkursy, do wypróbowania lub naśladowania, tudzież wzorów agentów podróżujących.

Wszystkie te pozwolenia będą udzielane pod warunkiem zabezpieczenia cła i tylko pod względem tych państw, które przestrzegają zasady wzajemności.

Art. 13.

Dla obrotu towarów między obszarem nadgranicznym a takim obszarem państwa sąsiedniego, może Ministerstwo Skarbu, stosownie do potrzeb miejscowych, pozwolić na pewne ułatwienia.

Art. 14.

Cło pobiera się w walucie złotej.

W drodze rozporządzenia ustanowi się, które z obcych monet złotych można przyjmować przy wpłacaniu cła. Aż do dalszego zarządzenia można uiszczać cło także w biletach Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej z dopłatą (agio), której wysokość oznaczona będzie w drodze rozporządzenia.

Sumę opłat celnych zaokrągla się na 5 fenigów, przyczem należność, począwszy od 3 fenigów, liczy się jako 5 fenigów, należność od 6 fenigów za 10 fenigów, należność niżej 3 fenigów opuszcza się.

Art. 15.

Oprócz cła pobiera się opłatę składową od towarów, przyjętych na skład urzędowy i opłatę manipulacyjną.

Urzędy celne, posiadające własne składy urzędowe, pobierać będą za towary, złożone na skład, opłaty składowe według osobnych przepisów.

Za pierwsze trzy dni nie pobiera się opłaty składowej.

Przy przesyłkach towarowych, podlegających cłu, pobiera się opłatę manipulacyjną w wysokości 0.2% od należności celnej, najmniej jednak 1 mk. O ile te przesyłki zawierają towary niezadeklarowane przez stronę lub zadeklarowane w sposób niezupełny, podlegają dodatkowej opłacie manipulacyjnej w wysokości 10% od należności celnej. Przy przesyłkach pocztowych, podlegających cłu, opłata ta wynosi 1 mk. od każdej paczki.

Ministerstwo Skarbu ustali, w jakich wypadkach i w jakiej wysokości należy uiszczać opłatę za spełnianie czynności poza godzinami urzędowemi lub poza obrębem placu urzędowego, za konwojowanie lub strzeżenie towarów.

Art. 16.

Orzecznictwo w sprawach stosowania taryfy i przepisów celnych, przysługuje wyłącznie władzom skarbowym. Dochodzenie roszczeń drogą sądową jest niedopuszczalne.

Zażalenia w sprawie stosowania taryfy celnej i wydanych do niej objaśnień, należy wnosić protokólarnie zaraz przy ocleniu.

Do protokółu ma się dołączyć próbki, fotografje, opisy i t. d., których tożsamość winna być zaświadczona zarówno przez urzędnika rewidującego, jak i przez stronę.

Zażalenia, które urząd celny uznaje za uzasadnione, winien sam uwzględnić, inne natomiast przedłożyć bezzwłocznie do rozstrzygnięcia Ministerstwu Skarbu, które wyda orzeczenie w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu, względnie Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

W razie nieuwzględnienia zażalenia, ponosi strona koszta postępowania.

Koszta te ściąga się w drodze administracyjnej.

Zażalenia przeciwko administracyjnym zarządzeniom urzędów celnych, nie będących w związku z taryfą celną, należy wnosić na piśmie w tym urzędzie, który wydał zarządzenie, będące powodem zażalenia.

Przeciw rozstrzygnięciu Ministerstwa Skarbu nie przysługuje stronie żaden dalszy środek prawny.

Art. 17.

W zastępstwie strony na jej zlecenie mogą załatwiać formalności celne przy odprawach w Urzędach celnych przez nie prawnie upełnomocnione osoby prywatne, przedsiębiorstwa przewozowe lub ekspedycyjne, które w tych wypadkach ponoszą całkowitą odpowiedzialność przed władzą skarbową za naruszenie obowiązujących przepisów celnych. O ile wymienione przedsiębiorstwa nie są w zarządzie państwowym, a trudnią się załatwianiem formalności celnych zawodowo, podlegają aż do ustawodawczego załatwienia sprawy specjalnym przepisom, ustalającym warunki, na jakich przedsiębiorstwa te mogą prowadzić swe czynności w urzędach celnych.

Art. 18.

Aż do wydania jednolitych przepisów o karaniu przemytnictwa towarów, ukrócenia cła, oraz przekroczeń przepisów celnych, w szczególności popełnianych przez nieprawidłowe i niedokładne deklarowanie towarów, należy w byłych zaborach austrjackim i pruskim stosować przepisy i ustawy, tamże dotąd obowiązujące, w byłym zaś zaborze rosyjskim ustawy i przepisy, obowiązujące tam w roku 1914 w chwili wybuchu wojny.

Art. 19.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje na wszystkich ziemiach, należących do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 20.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie od dnia 1 lipca 1920 r.

Jednocześnie z dniem tym znosi się Rozporządzenie Ministrów Skarbu, oraz Przemysłu i Handlu z dnia 4 listopada 1919 r. o taryfie celnej (Dz. Ust. Nr. 95, poz. 510 z dn. 22 XII 1919 r.), oprócz 2 ustępu art. 19, do-

tyczącego uchylenia mocy obowiązującej austr.-węgier. ustawy o taryfie celnej z dn. 13 lutego 1906 r., niemieckiej ustawy o taryfie celnej z dn. 25 grudnia 1902 r., ros. taryfy celnej z dn. 13 (26) stycznia 1903 r., dalej wszystkich taryf celnych, wydanych przez okupantów, wreszcie wszystkich wydanych do tych ustaw i taryf przepisów wykonawczych, instrukcyj, rozporządzeń i t. p.

Art. 21.

Przepis wykonawczy do niniejszego rozporządzenia wyda Minister Skarbu.

Warszawa, dn. 11 czerwca 1920 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
w z. (—) *Henryk Strasburger.*

(Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej Nr. 51, poz. 314).

367.

OKÓLNIK L. 3930. DC.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Urzędów Celnych na obszarze b. Królestwa Kongresowego.

Wobec zniesienia Inspektoratów Skarbowych na zasadzie rozporządzenia wprowadczego do ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 6, poz. 112, z r. 1920) Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i zastosowania się, że wszystkie sprawy, dotyczące przemytnictwa, po sporządzeniu protokółu Urząd Celny winien kierować do właściwego Sądu i równocześnie zawiadomić o tem Departament Ceł, dołączając odpis protokółu.

Nie stojące w sprzeczności z powyższem rozporządzeniem przepisy okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 6 czerwca 1919 r. Nr. 34317/2140, o postępowaniu w razie wykrycia przemytnictwa pozostają w mocy.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

Warszawa, d. 26 czerwca 1920 r.

368.

SPROSTOWANIE.

W Nr. 22 „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu“ pod poz. 327 wkradł się błąd, a mianowicie liczba okólnika winna być 5924/DC.

Sprawy walutowe.

369.

STAN EMISJI BILETÓW POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ.

Dnia 30-go czerwca 1920 r.

Dnia 20-go czerwca 1920 r. obieg wynosił	Mk. 20.099.672.503.—
Od dnia 20—30/6 b. r. wypuszczono	„ 1.542.288.721.—
Do dnia 30-go czerwca r. b. wypuszczono w obieg ogółem	Mk. 21.641.961.224.—
W tem na podstawie artykułu 2 Ustawy z dnia 26-go marca 1920 r. (Dziennik Ustaw Nr. 31 poz. 179) . . .	M. 4.956.620.400.—*)

*) Cyfra ta ulegnie zmianie po otrzymaniu ścisłych danych ze wszystkich punktów wymiany koron.

Za Naczelnego Dyrektora:
(—) *J. Zarzycki.*

Główny Skarbnik:
(—) *Marjan Karpus.*

Pożyczki premjowe i Loterje.

370.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE

do ustawy z dn. 26 marca 1920 r. Dziennik Ustaw Rz. P. Nr. 31 poz. 180 w przedmiocie urządzenia loterji i założenia Polskiej Państwowej Loterji Klasowej.

Na zasadzie art. 6 i 15 ustawy z dn. 26 marca b. r. (Dzien. Ustaw Rz. P. Nr. 31 z 1920, poz. 180 w przedmiocie urządzania loterji i założenia Polskiej Państwowej Loterji Klasowej) zarządzam co następuje:

§ 1.

Zarząd i kierownictwo monopolu loteryjnego a w szczególności Polskiej Państwowej Loterji Klasowej powierzam Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej, utworzonej przy Ministerstwie Skarbu. Zarząd ten Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej wykonywać będzie w myśl przepisów o zakresie jej działania, ogłoszonych w „Monitorze Polskim“ dnia 12 listopada 1919 Nr. 246, oraz Zarysu jej organizacji, ogłoszonego w „Monitorze Polskim“ dnia 31 października 1919 Nr. 237.

§ 2.

Plan Państwowej Polskiej Loterji Klasowej rozgrywa się w 5 klasach. W ciągu roku przeprowadza się dwa plany loterji klasowej.

§ 3.

Ilość losów, cenę, wysokość prowizji rozsprzedawców, wysokość dochodu Skarbu ustala na wniosek Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej — Ministerstwo Skarbu.

§ 4.

W myśl § 5 swego zakresu działania Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej nadaje kolektury Loterji Klasowej oraz uskutecznia rozdział losów między kolektorów do rozsprzedaży.

§ 5.

Pozwolenie na jednorazowe loterje pieniężne mogą być udzielane przez Ministerstwo Skarbu na wniosek

Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej, tylko wyłącznie na cele dobroczynności i użyteczności publicznej. Dotyczące podania należy wnosić do Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej.

§ 6.

Urządzanie loterji fantowych, t. j. gier loteryjnych, przy których ciągnieniu wygrane składają się z przedmiotów ruchomych, z wyjątkiem gotówki, papierów wartościowych, przedmiotów monopolu państwowego i przy których osiągnąć można jakiś dochód, jak również tak zwanych kół szczęścia i gier tombolowych, może być dozwolone pod następującemi warunkami:

§ 7.

Podania o pozwolenie na urządzenie w § 6 wymienionych loterji należy wnosić do władzy właściwej w myśl § 9. Podania te mają zawierać:

ilość losów które mają być wydane, cenę losu, ogólną wartość wygranych, cel, na który ma przypaść czysty dochód, i termin ciągnienia. Podania te podlegają opłacie stemplowej w kwocie 4 marek.

§ 8.

Pozwolenia można udzielać wtedy, jeżeli czysty dochód przeznaczony jest na cel dobroczynny lub ogólnej użyteczności, a podania złożono przez osoby godne zaufania.

Osoby te w charakterze organizatorów loterji ponoszą odpowiedzialność za prawidłowy przebieg loterji, oraz za straty wynikłe z urządzenia loterji.

§ 9.

Stosownie do wysokości ogólnej sumy wkładek gry (kapitału gry) upoważnione są do udzielania pozwoleń na urządzanie loterji fantowych:

a) przy kapitale gry do 200 Marek włącznie władza skarbowa I instancji;

b) przy kapitale gry ponad 200 Marek do 10 000 Mk. włącznie, władza skarbowa II instancji;

c) przy kapitale gry ponad 10.000 Mk. Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej.

Pozwoleń tych wyżej wymienione władze będą udzielały po porozumieniu się w razie potrzeby z miejscową władzą administr. I lub II instancji i po zasięgnięciu za pośrednictwem tych władz referencji o osobach organizatorów loterji. O udzieleniu pozwolenia należy w każdym wypadku zawiadomić władzę administracyjną I instancji, urzędującą w miejscowości, w której znajduje się siedziba przedsiębiorstwa loterji.

§ 10.

Nadzór (kontrola) nad działalnością tych loterji i nad dopełnieniem warunków koncesji należy do władz na urządzenie loterji zezwalających (§ 9).

§ 11.

Władze skarbowe, udzielające, w myśl § 9, zezwolenia na urządzanie loterji, obowiązane są przedkładać odpisy udzielonych pozwoleń Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej.

§ 12.

Na podstawie przedłożonych przez I i II instancję odpisów rozstrzygnięć prowadzi Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej wykaz, który ma zawierać: ilość tych loterji i sumę kapitałów gry.

§ 13.

Przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia ulegają karom, w art. 12 ustawy z 26 marca 1920 Nr. 31, poz. 180, Dz. ust. przewidzianym, w trybie, tamże wskazanym.

§ 14.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

w/z.

(—) *Dr. Mikulecki.*

Warszawa, dnia 20 czerwca 1920 r.

(„Monitor Polski" Nr. 143 z dnia 28 czerwca 1920 r.).

Przepisy o stosunkach handlowych z zagranicą.

371.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Przemysłu i Handlu i Ministra Skarbu w sprawie podjęcia na terytorjum Rzeczypospolitej Polskiej czynności przez Centralę dla handlu z Ukrainą.

Centralę dla handlu z Ukrainą, czasowo ustanowioną rozkazem Naczelnego Wodza Armji przy Dowództwie Wojsk Polskich na Ukrainie, dopuszcza się do działalności w obrębie Rzeczypospolitej Polskiej pod następującemi warunkami:

1) Handel z Ukrainą, prowadzony za pośrednictwem Centrali dla handlu z Ukrainą, podlega reglamentacji Ekspozytury Komitetu Ekonomicznego Ministrów przy Naczelnem Dowództwie Wojsk Polskich na Ukrainie.

2) Centrala przyjmuje do sprzedaży na Ukrainie towary, przydzielone przez instytucje rządowe polskie, oraz towary, należące do osób i firm prywatnych, na warunkach określonych przez Komitet Ekonomiczny Ministrów.

3) Centrala skupuje na Ukrainie towary, artykuły żywnościowe i surowce z polecenia i na rachunek władz i instytucji rządowych polskich; za zgodą Ekspozytury Komitetu Ekonomicznego Ministrów może Centrala przyjmować polecenia skupu towarów dla przewozu do Polski również od instytucji rządowych ukraińskich, jako też od osób i firm prywatnych na zasadach ustalonych przez Ekspozyturę Komitetu Ekonomicznego Ministrów przy Naczelnem Dowództwie Wojsk Polskich na Ukrainie.

4) Centrala podlega w swej działalności Ekspozyturze Komitetu Ekonomicznego Ministrów, która ustala zasady rekompensaty towarowej, oraz zasady, na jakich mogą być zawierane przez Centralę umowy handlowe i komisowe na terenie Ukrainy z miejscowemi instytucjami lub osobami prywatnemi.

5) Skład Centrali dla handlu z Ukrainą ustala Ministerstwo Przemysłu i Handlu, Skarbu, Aprowizacji oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych, tudzież Kolei Żelaznych, w porozumieniu z Naczelnem Dowództwem Wojsk Polskich

6) Wysokość kredytu niezbędnego dla rozpoczęcia działalności Centrali, utrzymania personelu i dokonywania operacji handlowych ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Aprowizacji.

7) Kontyngensy towarów przydzielanych przez poszczególne Ministerstwa celem sprzedaży na Ukrainie ustala Komitet Ekonomiczny Ministrów.

8) Szczegółowe ustalenie zakresu działalności Centrali dla handlu z Ukrainą, oraz zatwierdzenie wewnętrznego regulaminu tej Centrali należy do Komitetu Ekonomicznego Ministrów na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
w z.
(—) *Henryk Strasburger.*

Warszawa, dnia 1 czerwca 1920 r.

(„Monitor Polski“ Nr. 144 z dnia 30 czerwca 1920 r.).

Przepisy o udziale władz skarbowych w czynnościach innych władz.

372.

ROZPORZĄDZENIE

Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie pobierania opłat za dokonywane przez Urzędy Ziemskie prace regulacyjne.

Art. 1. Opłaty na rzecz Urzędów Ziemskich uiszcza się tylko od prac regulacyjnych, wykonywanych na żądanie stron bezpośrednio przez te Urzędy.

Strony winny dać piśmienne zobowiązanie uiszczania należnych opłat.

Art. 2. Zobowiązanie uiszczania opłat winno być zawarte:

a) w uchwale gromadzkiej, gdy prace regulacyjne dokonywane są na terenach drobnej własności rolnej, stanowiącej gromadę wioskową, i

b) w deklaracji piśmiennej, gdy prace regulacyjne dokonywane są na terenach większej własności na mocy umów dobrowolnych.

Art. 3. W zależności od rodzaju dokonywanych przez Urzędy Ziemskie prac pobierane być mają następujące opłaty:

a) za prace, związane z komasacją gruntów, po 60 mk. od każdego morga komasowanych gruntów,

b) za prace, związane z podziałem wspólnot, zamianą gruntów, układami w przedmiocie likwidacji służebności lub sporządzeniem dowodów pomiarowych dla gruntów drobnej własności rolnej, po 50 marek od każdego morga z pierwszych 200 morgów ogólnego obszaru i po 30 marek od każdego następnego morga ponad 200 morgów.

Art. 4. W wypadkach, gdy strony wykonają na swój koszt wszelkie żądane przez Urzędy Ziemskie dowody pomiarowe, opłaty, wyszczególnione w art. 3 niniejszych przepisów redukują się do 15% ich wysokości.

Art. 5. Przy zaświadczaniu uchwał lub układów, związanych z pracami regulacyjnemi, podlegającemi opłacie, winien Komisarz Ziemski sporządzić szczegółowy i imienny wykaz opłat, należnych od poszczególnych uczestników pracy regulacyjnej. Powyższy wykaz (wzór Nr. 1/72) Komisarz Ziemski przesyła wraz ze swym wnioskiem i orzeczeniem technicznem (art. 3) do właściwej Komisji Ziemskiej Okręgowej.

Art. 6. Komisja Ziemska Okręgowa decyduje o wysokości należnych opłat i terminie ich wpłacenia przez strony. Komisja Ziemska Okręgowa ma prawo w wyjątkowych wypadkach zwalniać częściowo lub całkowicie od opłat, przewidzianych w art. 3-im.

Art. 7. Po powzięciu decyzji Komisja Ziemska Okręgowa niezwłocznie przesyła: a) stronom nakaz płatniczy (wzór Nr. 2/73) wraz z wykazem imiennym należnych opłat, i b) właściwej Kasie Powiatowej — zawiadomienie o nazwisku płatnika, wysokości i terminie nakazanych opłat (wzór Nr. 3/74).

Art. 8. Gdy opłata rozłożona została na raty, należy nakazy płatnicze i zawiadomienia Kasie Powiatowej przesyłać każdorazowo przynajmniej na dwa tygodnie przed upływem terminu płatności.

Art. 9. Po otrzymaniu od Komisji Ziemskiej nakazu płatniczego winny strony w terminie oznaczonym wpłacić do Kasy Powiatowej należną od nich kwotę za pokwitowaniem.

Art. 10. Kasa Powiatowa przyjmuje opłaty na ogólny rachunek Urzędów Ziemskich Głównego Urzędu Ziemskiego za okazaniem nakazu płatniczego i wydaje płatnikom pokwitowanie.

Art. 11. Strony winny niezwłocznie okazać pokwitowanie Kasy Powiatowej Komisarzowi Ziemskiemu.

Art. 12. Pomiędzy 1-ym a 8-ym każdego miesiąca przesyła Kasa Powiatowa wykaz wpłaconych opłat właściwej Komisji Ziemskiej (wzór Nr. 4/75).

Art. 13. Niezwłocznie po otrzymaniu z Kasy Powiatowej wykazu Komisja Ziemska wpisuje wpłacone opłaty do księgi opłat (wzór Nr. 5/76).

Art. 14. Gdy opłaty nie zostały wpłacone w terminie, Komisja Ziemska przesyła niezwłocznie do właściwego Inspektoratu Skarbowego imienny wykaz zaległości (wzór Nr. 6/77) z prośbą o przymusowe pobranie.

Art. 15. Inspektorat Skarbowy wszczyna niezwłocznie postępowanie egzekucyjne.

Po wyegzekwowaniu należności, Inspektorat Skarbowy wpłaca pobraną kwotę do właściwej Kasy Powiatowej, zawiadamiając jednocześnie Komisję Ziemską.

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
(—) *T. Wilkoński.*

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

Warszawa, dn. 19 maja 1920 r.

(„Monitor Polski“ Nr. 144 z dnia 30 czerwca 1920 r.).

Straż skarbowa.

373.

OKÓLNIK L. 54447/20.

Rozporządzeniem z dnia 3 lipca 1920 r. L. 54447 zatwierdził P. Minister Skarbu Statut Związku Urzędników i Funkcjonarjuszy Kontroli Skarbowej na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z siedzibą w Warszawie.

Minister Skarbu:
w z. (—) *R. Rybarski.*

Przepisy emerytalne.

374.

USTAWA

zmieniająca przepis artykułu 2 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 roku w przedmiocie rozszerzenia ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r. o stałej pensji dla weteranów z r. 1831 i 1863 także na weteranów z 1848 roku (Dz. Ust. z 1920 roku Nr. 2, poz. 4).

Art. 1. Art. 2 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r., w przedmiocie rozszerzenia ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r., o stałej pensji dla weteranów z 1831 i 1863 r., także na weteranów z r. 1848 (Dzien. Ust. z 1920 r. Nr. 2, poz. 4) otrzymuje brzmienie następujące:

Weteranom powstania 1831, 1848 i 1863 r., jak również pozostałym po nich wdowom, przyznaje się prawo, począwszy od 1-go lipca 1919 r., do dożywotniej pensji ze Skarbu Państwa, na poniżej wymienionych zasadach.

Art. 2. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych, w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *L. Skulski.*

Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Leśniewski.*

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

(„Monitor Polski“ Nr. 141 z dnia 25 czerwca 1920 r.).

375.

ROZPORZĄDZENIE

Rady Ministrów w przedmiocie rejestracji emerytur i wszelkich pretensji, wynikających ze stosunków służbowych byłych funkcjonarjuszów cywilnych instytucji rządowych, samorządowych i publicznych b. Królestwa Polskiego i b. Cesarstwa Rosyjskiego, Polaków, oraz wdów i sierot, po nich pozostałych.

Na mocy art. 2 dekretu o utworzeniu Głównego Urzędu Likwidacyjnego (Dz. Pr. Nr. 12 — 1919 r., poz. 131).

Art. 1.

Rejestracji podlegają emerytury i wszelkie pretensje funkcjonarjuszów cywilnych instytucji rządowych, samorządowych i publicznych, Polaków, oraz wdów i sierot, po nich pozostałych, wynikające ze stosunków służbowych do b. rządu rosyjskiego, a w szczególności:

a) wszystkie emerytury b. funkcjonarjuszów cywilnych instytucji rządowych i publicznych, oraz pozostałych po nich wdów i sierot;

b) zaległe pensje i inne pobory, stanowiące uposażenie funkcjonarjuszów cywilnych;

c) należności z powodu ewakuacji i reewakuacji funkcjonarjuszów cywilnych, oraz ich rodzin;

d) należności z powodu spadnięcia z etatu;

e) wszelkie inne należności charakteru służbowego, przypadające na zasadzie przepisów, istniejących podczas służby rzeczonych funkcjonarjuszów.

Pretensje, zgłaszane przez osoby cywilne i wojskowe z tytułu wojskowego stosunku służbowego do b. rządu rosyjskiego, jak również pretensje, zgłaszane przez wdowy i sieroty pozostałe po nich, podlegać będą rejestracji w sekcji Wojenno-Likwidacyjnej Departamentu VII Ministerstwa Spraw Wojskowych, stosownie do specjalnych instrukcji, które będą wydane w porozumieniu z Głównym Urzędem Likwidacyjnym.

Art. 2.

Celem rejestracji jest przygotowanie przez Główny Urząd Likwidacyjny rozrachunków z państwem rosyjskiem z tytułu zaopatrzenia emerytalnego b. funkcjonarujuszów cywilnych instytucji rządowych i publicznych, Polaków, i pozostałych po nich wdów i sierot, oraz zaległych emerytur, pensji i rozmaitych należności, wynikających ze stosunków służbowych b. funkcjonarjuszów rządowych, samorządowych i publicznych, Polaków, i pozostałych po nich wdów i sierot.

Wszelkie pretensje, dotyczące szkód i strat, poniesionych wskutek wojny w majątku ruchomym i nieruchomym, b. funkcjonarjusze , oraz pozostałe po nich wdowy i sieroty winni zgłaszać w trybie ogólnym, wskazanym w ustawie z dnia 10 maja 1919 r., o ustaleniu i oszacowaniu świadczeń i strat wojennych (Dz. Pr. 1919 r., Nr. 41).

Rejestracja, jako taka, nie przesądza ostatecznego uregulowania wspomnianych pretensji przez Rząd Polski i nie uprawnia osób interesowanych do roszczeń z tego tytułu do Państwa Polskiego.

Art. 3.

Dla zarejestrowania emerytur winne dostarczyć dane należyte osoby następujące:

a) emeryci sami;

b) wdowy po b. funkcjonarjuszach cywilnych, pobierające pensje emerytalne;

c) pobierające pensje emerytalne sieroty, pozostałe po funkcjonarjuszach cywilnych instytucji rządowych i publicznych lub ich opiekunowie;

d) osoby, upełnomocnione do tego przez uprawnionych (p.p. a., b., c.).

Dla zarejestrowania należności, wspomnianych w art. I p.p. b. c. rozporządzenia niniejszego — zainteresowani funkcjonarjusze cywilni instytucji rządowych, samorządowych i publicznych lub wdowy i sieroty po nich pozostałe, względnie opiekunowie tych ostatnich.

Art. 4.

Odnośne dane, dotyczące emerytur i wogóle wszelkich należności służbowych, mają być wyłuszczone w kwestjonarjuszach, na ten cel przez Główny Urząd Likwidacyjny ustalonych.

Dane te winny być poparte odpowiedniemi dokumentami.

W razie ich braku należy się ograniczyć, z konieczności, stwierdzeniem piśmiennem tych lub innych danych przez osoby wiarogodne. Forma stwierdzenia tego jest przytoczona we wspomnianych kwestjonarjuszach.

Zaświadczenia osób wiarogodnych mogą być na oddzielnych arkuszach załączone do kwestjonarjusza. Podpisy ich mają być stwierdzone przez odnośne organa rządowe.

Art. 5.

Do rejestracji należności powyższych ustalono dwa kwestjonarjusze, mianowicie:

Nr. 1. W przedmiocie należności z tytułu emerytur b. funkcjonarjuszów cywilnych instytucji rządowych i publicznych b. Królestwa Polskiego i b. cesarstwa rosyjskiego, Polaków, również wdów i sierot po nich pozostałych.

Nr. 2. W przedmiocie należności, wynikających z charakteru służbowego, a przypadających b. funkcjonarjuszom cywilnym instytucji rządowych, samorządowych i publicznych b. Królestwa Polskiego i b. cesarstwa rosyjskiego, Polakom, na podstawie istniejących w czasie ich służby ustaw i przepisów.

Art. 6.

Osoby interesowane mogą otrzymywać kwestjonarjusze w urzędach, wymienionych w art. 8.

Art. 7.

Wypełnienie kwestjonarjuszów należy do osoby interesowanej. Kiedy dla braku jakichkolwiek danych osoba zainteresowana nie jest w możności dać odpowiedzi na takie lub inne pytanie kwestjonarjusza, wówczas objaśnia o tem w uwagach tegoż kwestjonarjusza lub na oddzielnym do niego załączonym arkuszu.

Art. 8.

Kwestjonarjusze, należycie wypełnione i dowodami opatrzone, należy składać niezwłocznie, a nie później dn. 1 sierpnia r. b., jak następuje:

a) kwestjonarjusz Nr. 1, dotyczący emerytur,— do Inspektoratu Skarbowego tego okręgu, w którym emeryt lub emerytka, lub sieroty pozostałe po emerycie, przypisani są względem pobierania zaopatrzenia emerytalnego, a w Warszawie i w Łodzi — do Zarządów Skarbowych. Emeryci-kolejarze zaś winni złożyć swoje kwestjonarjusze do właściwych Dyrekcji kolejowych, z których pobierają emerytury;

b) kwestjonarjusz Nr. 2, dotyczący rozmaitych pretensji, wynikających z charakteru służbowego, winien być złożony do władz państwowych pierwszej instancji tej gałęzi administracji, w której funkcjonarjusz cywilny ostatnio służył, oraz do miejscowych urzędów pocztowych lub kolejowych, o ile funkcjonarjusz pracował w rzeczonych dykasterjach.

Art. 9.

Inspektorat lub Zarząd Skarbowy sprawdza kwestjonarjusz Nr. 1 — co do należności emerytalnych na podstawie danych zarządów lub inspektoratów i w razie potrzeby wnosi do kwestjonarjusza odpowiednie poprawki. Również dopełnia go na podstawie posiadanych rachunków i innych dowodów, co do tych punktów, na które osoba zainteresowana, dla braku odpowiednich danych, odpowiedzi dać nie mogła. Następnie, po należytem poświadczeniu, kcjonarjuszów kolei żelaznych: co do nich, wszyst- do Głównego Urzędu Likwidacyjnego. Wyjątek stanowią kwestjonarjusze co do emerytur b. funkcjonarjuszów kolei żelaznych: co do nich, wszystkie funkcje Inspektorów Skarbowych spełniają Dyrekcje Kolejowe, lecz przesyłają je nie do Głównego Urzędu Likwidacyjnego, a do Ministerstwa Kolei Żelaznych.

Art. 10.

Do urzędów wskazanych w art. 8 należy wstępne rozpatrzenie kwestjonarjusza Nr. 2 i odpowiednie uzupełnienie go w razie potrzeby na podstawie posiadanych w urzędzie danych, oraz poświadczenia tych w kwestjonarjuszu wskazanych a nie udokumentowanych danych, które mogą być stwierdzone w urzędzie. Następnie urząd przesyła kwestjonarjusz do odnośnego Ministerstwa.

Art. 11.

A. Rejestracja emerytury dokonywa się na podstawie książeczki emerytalnej lub dekretu Ministerstwa odnośnego o wyznaczeniu emerytury. Wobec tego, b. funkcjonarjusze cywilni instytucji rządowych i publicznych oraz pozostałe po nich wdowy i sieroty, którzy nabyli już prawo do pensji emerytalnej, lecz którym do tego czasu jeszcze to zaopatrzenie nie zostało wyznaczone, winni zwrócić się w tym przedmiocie do władz właściwych, stosownie do okólnika Ministerstwa Skarbu z dn. 6 lutego 1919 r., za Nr. 54—96 (516/19), rozesłanego do wszystkich Ministerstw, Inspektoratów i Zarządów Skarbowych i Kas Powiatowych. (Okólnik ten został ogłoszony w Monitorze z dn. 19 lutego 1919 r., Nr. 40).

B. Funkcjonarjusze cywilni instytucji rządowych, samorządowych i publicznych, Polacy, ewentualnie pozostałe po nich wdowy i sieroty lub spadkobiercy, niezależnie od wspomnianych w p. poprzednim kwestjonarjuszów, dotyczących emerytur, winni równocześnie, jeżeli mają jeszcze inne pretensje, wynikające ze stosunków służbowych, wypełnić i złożyć w trybie powyższym kwestjonarjusze oddzielnie, według wzoru Nr. 2.

C. Przy obliczaniu należności, wynikających ze stosunków służbowych do państwa rosyjskiego, w tych wypadkach, kiedy funkcjonarjusz cywilny instytucji ewakuowanej, Polak, nie otrzymał zwolnienia od służby w trybie przez odnośne ustawy przepisanym, jest on uważany za spadłego z etatu, o ile posiadał prawa służby państwowej.

Terminy spadnięcia z etatu funkcjonarjuszów cywilnych tej kategorji ustala się, jak następuje: funkcjonarjuszów cywilnych ewakuowanych liczy się, jako spadniętych z etatu od dnia powrotu ich do kraju; funkcjonarjuszów zaś, którzy po ewakuacji instytucji rządowych i publicznych b. zaboru rosyj-

skiego byli pozostawieni na miejscu dla ochrony archiwów, lokali etc., lub mając rozkaz ewakuowania się, nie mogli wyjechać z przyczyn od nich niezależnych i żadnej innej posady rządowej nie otrzymali, liczy się, jako pozostających na służbie rządowej lub publicznej rosyjskiej do wstąpienia na służbę polską i nie dłużej, jak do 30 marca 1917 r., od której to daty liczy się, jako spadłych z etatu.

Spadnięcie z etatu dotyczy tylko funkcjonarjuszów cywilnych, którzy mieli prawo służby państwowej, pozostali zaś, którzy tych praw nie posiadali, liczą się, jako zwolnieni od służby w tychże terminach.

D. Wynagrodzenie ewakuowanych w głąb Rosji funkcjonarjuszów cywilnych instytucji rządowych, samorządowych i publicznych winno być obliczone, bądź z tytułu spadnięcia z etatu, bądź utracenia posady, w g przepisów istniejących podczas służby tychże funkcjonarjuszów.

E. Wyłącznie dla celów rejestracyjnych okres czasu, przez który b. funkcjonarjuszom cywilnym należą się pobory z tytułu spadnięcia z etatu, może być doliczony im do lat wysłużonych na emeryturę.

F. Niewypłacona należność b. funkcjonarjuszom cywilnym z tytułu ewakuacji ich z b. Królestwa Polskiego winna być liczona według norm, wskazanych w przepisach, obowiązujących podczas ich służby; co zaś dotyczy kosztów powrotu do kraju (reewakuacji) to wobec tychże przepisów koszta te należy obliczać według rzeczywistych wydatków powrotu zarówno samych funkcjonarjuszów cywilnych, jak i ich rodzin.

Koszta te winny być w kwestjonarjuszu w przybliżeniu wyszczególnione i o ile możności odpowiednio udowodnione.

G. Zasady obliczania należności, przypadających b. funkcjonarjuszom cywilnym etatowym z tytułu ewakuacji i powrotu do kraju (reewakuacji), winny być stosowane i do funkcjonarjuszów cywilnych z wolnego najmu. jednak przepisy o należnościach z tytułu spadnięcia z etatu do funkcjonarjuszów cywilnych z wolnego najmu stosowane być nie mogą; natomiast, co do nich, winny być stosowane specjalne przepisy, w poszczególnych dykasterjach obowiązujące (np. koleje żelazne).

H. Ewakuowani z b. Królestwa Polskiego funkcjonarjusze samorządu gminnego, pod względem rejestracji pretensji ich do b. rządu rosyjskiego, wynikających ze stosunków służbowych, na podstawie obowiązujących podczas ich służby przepisów, mają być traktowani tak, jak funkcjonarjusze cywilni rządowi z wolnego najmu.

I. Wynagrodzenie pozaetatowe, przysługujące funkcjonarjuszowi cywilnemu, spadłemu z etatu, dolicza się przy rejestracji niezależnie od wstąpienia funkcjonarjusza na służbę państwową polską.

Prezydent Ministrów:
(—) *Skulski.*

Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego:
w/z. (—) *J. Karśnicki.*

GŁÓWNY URZĄD LIKWIDACYJNY

Sekcja III, Wydział III.

Rejestracja nie przesądza ostatecznego uregulowania pretensji, wymienionych poniżej w tym kwestjonarjuszu, przez Rząd Polski i nie uzasadnia żadnych praw osób interesowanych do roszczeń z tego tytułu do Państwa Polskiego.

Kwestjonarjusz Nr. 1.

W przedmiocie należności z tytułu emerytur funkcjonarjuszów cywilnych instytucji rządowych i publicznych b. Królestwa Polskiego i b. Cesarstwa Rosyjskiego, Polaków, oraz wdów i sierot, po nich pozostałych.

1.

№ kolejny	Imię i nazwisko emeryta, wdowy i sierot, pobierających pensję	Data urodzenia	Do jakiego czasu (rok, miesiąc, dzień) wyznaczono sierocie emeryturę	Wysokość rocznej emerytury w rublach bez dodatku drożyźnianego	UWAGI (wskazać imię i nazwisko opiekuna sieroty, miejsce jego zamieszkania)

2. Obecne miejsce zamieszkania. 2.

3. Imiona i daty urodzin dzieci emeryta (dzieci tylko niepełn.) 3.

4. Gdzie i w jakiej instytucji zajmował emeryt. wzgl. mąż lub ojciec, ostatni urząd w służbie rosyjskiej. 4.

5. Przez jaką władzę rosyjską, kiedy i za jakim numerem wydana była ostatnia książeczka emerytalna. 5.

6. Z jakich źródeł i w jakiej wysokości pobierał emeryt (lub emerytka) emeryturę. 6.

a) z funduszu skarbu rosyjskiego,

b) z funduszu kasy emerytalnej b. Królestwa Polskiego,

c) z innych źródeł (np. Kas Emerytalnych poszczególnych ministerstw, Komitetu zasłużonych urzędników

cywilnych i t. p. Wymienić poszczególnie).

7. Do jakiego miesiąca i roku otrzymał emeryturę ze źródeł wymienionych w p. 6 od władz rosyjskich i z jakich powodów została przerwana wypłata. 7.

8. Jeżeli emerytura została wyznaczona przez władze polskie, to przez jaką mianowicie władzę. Wskazać Nr. i datę jej dekretu. 8.

9. Wysokość roczna poborów emerytalnych, przyznanych przez władze polskie (p. 8), i od jakiej daty zostały przyznane. 9.

10. Jakie zaliczki na emeryturę otrzymał od rozmaitych instytucji polskich samorządowych i społecznych. Wykazać, od jakich mianowicie, kiedy i w jakiej wysokości, jeżeli zaliczki te nie były przez emeryta zwrócone. 10.

11. Wykazać sumy, należne jeszcze emerytowi (emerytce) z tytułu niewypłacenia emerytury za czas przeszły: za jakie, mianowicie, lata i miesiące (za każdy rok oddzielnie). 11.

12. Czy powyższe należności były już zarejestrowane, kiedy i w jakiej instytucji. 12.

Pytania **dodatkowe dla spadkobierców.**

A. Data śmierci emeryta lub emerytki.

B. Imię i nazwisko spadkobiercy, stopień pokrewieństwa ze spadkodawcą.

Oświadczam, że wszystkie dane, w niniejszym kwestjonarjuszu przezemnie wymienione, podałem w najlepszej wierze, co gotów jestem na żądanie przysięgą stwierdzić. Stwierdzam również, że świadom jestem odpowiedzialności karnej za podanie fałszywych danych.

Data:

Podpis:

Oświadczamy, że dane wymienione w p.p. . . . . niniejszego kwestjonarjusza, są zgodne z rzeczywistością. Stwierdzamy również, że jesteśmy świadomi odpowiedzialności karnej za fałszywe oświadczenie.

Data:

Podpisy świadków:

(Poświadczenie podpisów świadków przez odnośną władzę rządową):

Załączniki: (Wymienić, jakie mianowicie).

UWAGI:

1. Emeryci (emerytki) winni załączyć dokumenty lub należycie poświadczone ich odpisy, stwierdzające dane powyższe. W braku dokumentów i odpisów, wymienione w kwestjonarjuszu niniejszym dane mogą być potwierdzone przez zaświadczenie osób wiarogodnych. Forma zaświadczenia tego jest przytoczona powyżej. Podpisy tych osób winny być poświadczone przez odnośne organa rządowe.

Spadkobiercy winni załączyć kopję dokumentów, legitymujących prawo do spadku.

2. Wszelkie dodatkowe wyjaśnienia należy napisać na oddzielnym arkuszu.

3. Zaświadczenia osób wiarogodnych (p. 1) mogą być również napisane na oddzielnym arkuszu i załączone do kwestjonarjusza.

GŁÓWNY URZĄD LIKWIDACYJNY.

Sekcja III, Wydział III.

Rejestracja nie przesądza ostatecznego uregulowania pretensji, wymienionych w tym kwestjonarjuszu, przez Rząd Polski i nie uzasadnia żadnych praw osób interesowanych do roszczeń z tego tytułu do Państwa Polskiego.

KWESTJONARJUSZ Nr. 2.

W przedmiocie należności, wynikających z charakteru służbowego, a przypadających b. funkcjonarjuszom cywilnym instytucji rządowych, samorządowych i publicznych b. Królestwa Polskiego i b. Cesarstwa Rosyjskiego, Polakom, na podstawie istniejących podczas ich służby przepisów.

Uwagi:

1. Do rejestracji emerytur należy posiłkować się oddzielnym schematem kwestjonarjusza Nr. 1.
2. Szkody i straty, poniesione przez funkcjonarjuszów cywilnych instytucji rządowych, samorządowych i publicznych w majątku nieruchomym i ruchomym wskutek wojny i wymienione w ustawie z dn. 10 maja 1919 r. (Dz. Pr. 41), do kwestjonarjusza niniejszego wpisywać nie należy, jako podlegające ustaleniu i oszacowaniu w trybie rzeczonej ustawy.

1. Imię i nazwisko oraz imiona rodziców funkcjonarjusza. 1.

2. Data urodzenia funkcjonarjusza. 2.

3. Wyznanie. 3.

4. Imiona żony i dzieci funkcjonarjusza oraz daty ich urodzin. 4.

5. Jaki piastował urząd w chwili ewakuacji, wysokość rocznego uposażenia służbowego i miejsce służby. 5.

6. Obecne miejsce zamieszkania. 6.

7. Kiedy została ewakuowana z kraju instytucja, w której funkcjonarjusz pozostawał na służbie. 7.

8. Czy funkcjonarjusz był ewakuowany z kraju i kiedy, jeżeli zaś pozostał, to z jakiego powodu. 8.
9. Czy był ewakuowany sam, czy z rodziną, o ile z rodziną, to wykazać liczbę ewakuowanych członków rodziny. 9.
10. Jakie ostatnie zajmował stanowisko w służbie rządowej przed powrotem z Rosji do kraju. 10.
11. Jeżeli funkcjonarjusz nie uczestniczył w Emerytalnej Kasie b. Królestwa Polskiego, to wskazać, do jakiej kategorji należy ostatnio zajmowana posada pod względem praw na pensję emerytalną (Razriad Pensji). 11.
12. Czy został ze służby zwolniony w trybie, przez prawo przepisanym, przez kogo i kiedy, czy na własne żądanie lub z rozkazu rządu, czy też dymisja nie nastąpiła, lecz służba została przerwana wskutek sytuacji politycznej, w ostatnim wypadku wskazać, kiedy mianowicie i z jakiej przyczyny. 12.
13. Czy zajmował urząd etatowy czy nieetatowy, t. zw. „wolnonajemny". 13.
14. Jakie pobierał w stosunku rocznym całkowite uposażenie na ostatnim urzędzie i podział tego uposażenia na kategorje, liczbowo, jeżeli roczne uposażenie dzieliło się na kategorje. 14.
15. W ciągu jakiego czasu otrzymywał ostatnie uposażenie. 15.

16.

Przebieg służby

Data wstąpienia do służby rządowej, samorządowej lub publicznej	Data ostatniego przerwania służby rządowej, samorządowej lub publicznej	Ile lat, miesięcy i dni pozostawał na służbie	UWAGI
a.	b.	c.	d.

17. W jakim procentowym stosunku płacił składki emerytalne (pensyjne), 17.

a) do skarbu rosyjskiego
. . . .
b) do Kasy emerytalnej b. Królestwa Polskiego
. . . .
c) do innych instytucji (np. Kasy Emerytalne poszczególnych ministerstw etc. (wymienić jakie)
. . . .

18. Jakie ma funkcjonarjusz pretensje z tytułu należności charakteru służbowego na podstawie istniejących podczas jego służby przepisów. 18.

	Za jakie lata i miesiące	SUMA
a) niewypłacona pensja		
b) rozmaite dodatki i jakie mianowicie		
c) niewypłacone zasiłki ewakuacyjne, ...		
d) zasiłki na powrót do kraju		
e) pobory z powodu spadnięcia z etatu		
f) rozmaite inne należności (wymienić kolejno)		
Razem		

Uwagi: Pod ogólną sumą należy wykazać, ile się należy ogółem za każdy rok oddzielnie, czyli za rok . . . , za rok . . , i t. d., razem, jak wyżej.

19. Kiedy funkcjonarjusz powrócił do kraju. 19.
20. Czy funkcjonarjusz zajmuje obecnie stanowisko w państwowej służbie polskiej i jakie mianowicie.
Kiedy wstąpił do państwowej służby polskiej. 20.
21. Uwagi. 21.

Pytania dodatkowe dla wdów, sierot i spadkobierców.

A. Data śmierci funkcjonarjusza.
B. Imię i nazwisko spadkobiercy, stopień pokrewieństwa ze spadkodawcą.

Oświadczam, że wszystkie dane, w niniejszym kwestjonarjuszu przezemnie wymienione, podałem w najlepszej wierze, co gotów jestem na żądanie przysięgą potwierdzić.

Stwierdzam również, że jestem świadom odpowiedzialności karnej za podanie fałszywych danych.

Data:

Podpis:

Oświadczamy, że dane, wymienione w p.p. . . . . . kwestjonarjusza niniejszego, są zgodne z rzeczywistością.

Stwierdzamy również, że jesteśmy świadomi odpowiedzialności karnej za fałszywe oświadczenie.

Data:

Podpisy świadków:

(Poświadczenie podpisów świadków przez odnośną władzę rządową).

Załączniki: Wymienić jakie mianowicie.

Uwagi:

1. Funkcjonarjusze cywilni winni załączyć kopję listy stanu służby lub innego równorzędnego dokumentu oraz dokumenty, stwierdzające dane powyższe

   W braku tychże, lub ich odpisów wymienione w kwestjonarjuszu niniejszym dane mogą być potwierdzone przez zaświadczenie osób wiarogodnych. Forma zaświadczenia tego jest przytoczona powyżej. Podpisy tych osób winny być poświadczone przez odnośne organa rządowe. Wdowy i sieroty winne załączyć kopję aktu zejścia i aktu ślubnego (na druczkach) w razie braku listy stanu służby, metryki urodzin dzieci (na druczkach).

   Spadkobiercy winni załączyć kopję dokumentów, legitymujących prawo do spadku.
2. Wszelkie dodatkowe wyjaśnienia należy napisać na oddzielnym arkuszu.
3. Zaświadczenia osób wiarogodnych (p. 1) mogą być również napisane na oddzielnym arkuszu i załączone do kwestjonarjusza.

(„Monitor Polski“ Nr. 145 i 146 z d. 1 i 2 lipca 1920 r.).

Przepisy o służbie państwowej.

376.

OKÓLNIK L. 21361/20.

Do Panów Dyrektorów Izb skarbowych w Białymstoku, Kielcach, Lublinie, Łodzi i Warszawie.

W myśl okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dnia 11-go grudnia 1919 r. L. 14824 i pisma tegoż Prezydjum z dnia 28-go lutego 1920 r., L. 2847, zarządza się w sprawie legitymacyj urzędniczych, co następuje:

1) Legitymacja urzędnicza (wzór Nr. 1) ma się składać z 4-ch stron 12.3 cm. długości i 7.8 cm. szerokości, oprawionych w okładkę koloru czarnego z wytłoczonym na zewnętrznej stronie orłem państwowym. Pierwsza wewnętrzna strona okładki ma zawierać obramowanie na fotografję, formatu wizytowego. Otwór obramowania ma wynosić w świetle 5½ plus 7½ cm. Fotografja ma być opatrzoną własnoręcznym na niej podpisem właściciela i odpowiedniej wielkości stemplem urzędu, wystawiającego legitymację. Podpis właściciela i stempel muszą być widoczne.

2) Opisane wyżej legitymacje mogą być wydawane tylko urzędnikom etatowym (stabilizowanym).

3) Urzędnikom nieetatowym, tudzież funkcjonarjuszom skarbowym, nie zaliczonym do kategorji urzędników mogą być wydawane w razie potrzeby pisma, stwierdzające ich zatrudnienie w danym urzędzie (wzór 2), t. j. ich urzędowy charakter służbowy, z pieczęcią i podpisem kierownika urzędu. Na pismach tych można również, w razie potrzeby, naklejać fotografję odnośnego funkcjonarjusza. Fotografja musi być opatrzoną własnoręcznym podpisem właściciela i stemplem urzędu.

4) Wszelkie „polecenia służbowe“, wezwania do władz o udzielanie pomocy i współdziałania przy sprawowaniu obowiązków służbowych przez okaziciela, dostarczanie podwód i t. p. ani w legitymacji ani w piśmie stwierdzającem zatrudnienie funkcjonarjusza, umieszczane być nie mogą. W razie potrzeby, należy wystawiać w tym celu oddzielne pisma, przyczem redakcja ich winna być zwięzła i konkretnie określić, czego okaziciel ma prawo wymagać od odnośnych władz.

5) Dla urzędników i funkcjonarjuszy kontroli skarbowej zatrzymuje się nadal wydawane im dotychczas legitymacje wraz z zamieszczonemi na nich klauzulami co do prawa noszenia broni i wezwaniem do innych władz o współdziałanie i w tym względzie wskazuje się na okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 9-go lipca 1919 r. L. 40035/4842, skierowany do b. Zarządów skarbowych i Delegacji Ministerstwa Skarbu.

6) Legitymacje względnie pisma, stwierdzające zatrudnienie (p. 1 i 3 okólnika) wydaje:

a) Ministerstwo Skarbu — dla Dyrektorów Izb skarbowych i Kierowników Urzędów celnych;

b) Dyrektor właściwej Izby skarbowej dla urzędników i funkcjonarjuszy Izby i Urzędów skarbowych, podległych Izbie;

c) Kierownicy Urzędów celnych dla podległych im urzędników i funkcjonarjuszy.

7) Wydział ogólny Izby skarbowej, tudzież Naczelnicy poszczególnych urzędów skarbowych I instancji, wzgl. kierownicy urzędów celnych, mają prowadzić dokładną ewidencję wydanych i zniszczonych legitymacyj i pism, stwierdzających zatrudnienie.

8) Wszelkie wydane przed ogłoszeniem niniejszego okólnika i nie odpowiadające zawartym w nim przepisom, legitymacje mają być, z wyjątkiem legitymacyj, oznaczonych w p. 5, ściągnięte i w ich miejsce wydane legitymacje wzgl. pisma, stwierdzające zatrudnienie, na zasadzie niniejszego okólnika.

9) Zmiany w stosunku służbowym należy zaznaczać na 2-iej stronie wewnętrznej stronicy okładki legitymacji.

10) W razie wystąpienia, zwolnienia ze służby, zawieszenia w urzędowaniu i przeniesienia na inne miejsce służbowe, mają być wydane legitymacje i pisma, stwierdzające zatrudnienie funkcjonarjusza, ściągnięte.

11) Potrzebną ilość egzemplarzy oprawnych legitymacyj wzoru 1 Ministerstwo Skarbu roześle Izbom skarbowym i Urzędom celnym.

W zastępstwie:

(—) *Wyszatycki.*

Warszawa, d. 3 lipca 1920 r

WZÓR 1.

do L. 21361 20.

Stronice wewnętrzne okładki

1 2

LEGITYMACJA.

Stronica 1 i 4.

№ Legitymacji ....

Pieczęć Urzędu,

wystawiającego legitymację:

Własnoręczny podpis właściciela legitymacji:

....

Ważność niniejszej legitymacji przedłuża się do dnia 31 grudnia roku

192.....

192....

192

Stronica 2 i 3 legitymacji.

MINISTERSTWO SKARBU.

Legitymacja urzędnicza.

ważna do dnia 31 grudnia 192

dla P. ....

....

(miejscowość) .... d. .... 192 .....

(podpis) ....

(charakter służbowy podpisanego) ....

WZÓR 2

Fotografja.

Pieczęć urzędu.

Zaświadcza się, że

p. ....

.... jest zatrudniony

w ....

w charakterze ....

(miejscowość) .... dn. 192

(podpis) ....

(charakter służbowy podpisującego) ....

Ruch służbowy.

377.

RUCH SŁUŻBOWY
w Ministerstwie Skarbu za miesiąc maj 1920 roku.

Mianowana została:

Próbna, **Geńko Wanda**—sekretarzem kancelaryjnym.

Zwolnieni zostali:

Starsza kancelistka - **Leszczyńska Jadwiga**, od dnia 30 kwietnia;

Nacz. Rach. G. Dyr. Lot. P. — **Frańcki Klemens**, od dnia 3 maja;

Zast. Nacz Kanc. – **Górzyński Bronisław**, od dnia 4 maja;

Radca Ministerjalny — **Ziembiński Kazimierz**, od dnia 15 maja;

Kontroler Rachunkowy — **Goebel Juljusz**, od dnia 26 maja.

Przeniesieni zostali:

Inspektor skarbowy w Łukowie—**Ukielski Zygmunt**, do Departamentu Ceł Ministerstwa Skarbu na stanowisko starszego Referenta.

Kierownik Wydziału Operacyjnego Dowództwa 12-ej Dywizji Min. Spr. Wojsk.—**Dr. Prokopowicz Tadeusz**, i

Urzędnik VIII kat. Min. Poczt i Telegrafów — **Terlikowski Stanisław** — na stanowiska pomocników Referenta Ministerstwa Skarbu.

Radca Ministerjalny — **Kolbuszewski Franciszek** — na takież stanowisko do Ministerstwa w b Dzielnicy Pruskiej.

Referent — **Lekczyński Lucjan** — na takież stanowisko do Ministerstwa w b. Dzielnicy Pruskiej.

Kontroler Urzędu Celnego w Praszce — **Bednarski Andrzej** — na takież stanowisko do Dep. Ceł Ministerstwa Skarbu.

W Państwowym Urzędzie pożyczek państwowych do dnia 31 maja 1920 roku

Mianowani zostali:

Lipski Ignacy — dyrektorem.
Bukaty Witoldd — kontrolerem.
Chmielewski Janusz,
Czaplicki Stanisław,
Macherski Ignacy,
Strzemiński Antoni — buchalterami.
Klein Józefa,
Tanerowa Mieczysława,
Waszyńska Zofja,
Wiercińska Irena,
Zawirska Irena,
Jankowski Wacław,
Apenceller Zofja,
Buchnerowa Jadwiga — starszymi Rachmistrzami.
Bolszakowa Bolesława,
Prus Kazimierz,
Zaydler Witold,
Chełmicka Halina,
Beyerowa Stefanja,
Chojnacka Jadwiga,
Hutorowicz Zofja,
Czarkowska Jadwiga,
Czarnecka Emilja,
Dąbrowska Rozalja,
Dmowska Halina,
Dobrowolska Lucyna,
Fijałkowska Zofja,
Janicka Janina,
Janotowa Ewelina,
Knopf Bronisława,
Kobylińska Ludwika,
Kopczyńska Bronisława,
Kryńska Jadwiga,
Kwiatkowska Marja,
Machowska Zofja,
Magnuska Helena,
Medyńska Zofja,
Mikulska Zofja,
Moniuszko Regina,
Nowosielska Janina,
Ossowska Janina,
Piotrowska Janina,
Rabcewicz Zofja,
Radziszewska Janina,
Romanówna Marja,
Szumacherówna Zofja,
Szymańczak Marja,
Tarnawa Malczewska E.,
Tomaszewicz Wanda,
Wańkowicz Helena,
Wasilewska Zofja,
Obutelewicz Zofja,
Wielichowska Zofja Rachmistrzami.

Wyciąg i Sprawozdania Stowarzyszenia Spożywców Brzask

Rachunek strat i zysków za 1919 r.

Koszta handlowe	Mk. 34398.99	Nadwyżka brutto na towarach	Mk. 76130.10
Amortyzacja ruchomości	„ 90.—		
Straty na dłużnikach	„ 63.05		
Czysta nadwyżka	„ 41578.06		
Razem	Mk. 76130.10	Razem	Mk. 76130.10

Bilans na dzień 1-go stycznia 1920 r.

STAN CZYNNY.		STAN BIERNY.	
Gotowizna w kasie	Mk. 5765.91	Udziały	Mk. 15128.01
Ruchomości	„ 600.—	Fundusze:	
Remanent towarów po cenie kosztu	„ 47433.10	Zapasowy	„ 4766.07
Dłużnicy za towary	„ 2238.89	Rezerwowy	„ 11997.81
Udział	„ 1395.—	Czysta nadwyżka	„ 41578.06
Różni	„ 16037.05		
Ogółem	Mk. 73469.95	Ogółem	Mk. 73469.95

BILANS

N-tto Ziemiańskiego Towarzystwa Wzajemnego Kredytu w Zamościu z 1919 r.

Aktywa.	Korony	Ruble	Pasywa.	Korony	Ruble
R-k Kasy	41650,—	216962,97	R-k Kapitału Zakładowego	—,—	101615,—
„ Przekazowy w P. K. K. P.	32107,86	—,—	„ „ Zapasowego	—,—	964,40
„ „ w B-ku Rosyjskim	—,—	508,64	„ „ Rezerwowego	—,—	2284,07
„ Weksli Dyskontow.	406500,—	65500,—	„ Lokat terminowych.	12700,—	128789,53
„ „ Protestow.	15000,—	109513,32	„ Bieżący	1340085,—	383440,80
„ „ Inkasowych	15775,—	379,60	„ Korespond. Nostro	4426,—	1432,43
„ Otwart. Kredytu	528236,—	28619,17	„ „ Loro	64456,—	379,60
„ Pożyczek	532508,—	9471,—	„ Redyskonta	—,—	56500,—
„ Marek	73890,67	—,—	„ Niepodn. Dywidendy	—,—	1589,50
„ Pap. Proc. Własn.	50000,—	102760,73	„ % Niepod. od Lokat	1009,89	5793,72
„ „ Kap. Zap.	—,—	840,48	„ % Przechodn. 1920 r.	6724,66	2590,82
„ Koresp. Nostro	76344,14	11762,70	„ Przekazów nieopłac.	10794,30	—,—
„ „ Loro	24608,—	74088,—	„ Rezerwy Nal. Wątpl.	81272,—	—,—
„ Ruchomości	5380,—	1900,—	„ Podatków Skarbowych	2393,87	468,89
„ Sum Przechodnich	141051,—	88322,—	„ Wkładek do wydania	—,—	1150,—
„ Wydatk. Zwrotnych	—,—	3043,60	„ Sum przechodnich.	429311,51	43295,13
„ Należności wątpliw.	30000,—	17090,99	„ Strat i Zysków	19877,44	469,31
	1973050,67	730763,20		1973050,67	730763,20
R-k Depozytów	605324,—	1176041,27	R-k Deponentów	605324,—	1176041,27

BILANS

Towarzystwa Akcyjnego Rzeźni Miejskich na 31 grudnia 1919 r.

Aktywa.			Pasywa.	
Budynki, instalacje, maszyny i dom			Kapitał zakładowy	1 300 000,—
№ 874 w Łodzi	1 719 005.18		„ zapasowy	68 782,94
w Częstochowie	376 065.27	2 095 070,45	„ amortyzacyjny	309 725,99
Magazyny w Łodzi i Częstochowie		22 089,77	Amortyzacja domu № 874	28 674,62
Folwark Buchnik i urządzenie biura		78 889,68	Dług za plac w Mińsku Litewskiem	8 315,59
Mińsk litewski plac		21 792,00	Wierzyciele	1 289 263,32
Papiery procentowe		80 956,75	Niewypłacona dywidenda	60,00
Depozyty		503 500,00	Depozyty	503 500,00
Gotowizna w kasach		8 717,22		
Dłużnicy		247 313,96		
Straty: a) lat poprzednich	421 791,46			
b) roku 1919	28 201,17	449 992,63		
		3 508 322,46		3 508 322,46

Rachunek Strat i Zysków za r. 1919.

Straty.		Zyski.		
Straty lat: 1912, 1913, 1915, 1916, 1917 i 1918	421 791,46	Dochody taryfowe w rzeźniach w Łodzi i Częstochowie		165 819,16
Koszty eksploatacji i konserwacji rzeźni w Łodzi i Częstochowie	233 299,10	Dochody uboczne		91 006,20
Różnica kursu	6 579,31	Straty lat poprzednich	421 791,46	
Procenty	36 272,90	„ r. 1919	28 201,17	449 992,63
Podatki	8 875,22			
	706 817,99			706 817,99

LUBELSKIE TOWARZYSTWO WZAJEMNEGO KREDYTU.

Bilans w dniu 31 grudnia 1919 roku.

Stan czynny.	Marki	f.	Korony	h.	Ruble	k.
Kasa	363575	98	180953	02	663284	27
R-ki bieżące w bankach			110767	—	478350	80
Papiery %% kapitału zapas.					102583	32
R-ki przekazowe warunkowe:						
w Rosyjsk. Banku Państw.					500	—
w Polskiej Kraj. Kasie Poż.			2000	—		
Skup weksli opatrzonych 2-ma podpisami			64360	—	1206945	—
Spec. r-ki bieżące (on call)						
a) zabezpiecz. papier. %%			140476	77	85691	91
b) zabezpiecz. wekslami.	25133	25	1195331	23	206335	52
c) „ hipotecznie .			2277357	29	883717	23
Pożyczki terminowe:						
a) na zastaw papierów %			19300	—	8285	—
b) na wkłady			635	—	100	—
c) zabezpiecz. walutą ros.			492955	25		
d) „ dokum. towar.			21000			
Pożyczki magistr. m. Lublina						
a) Kontrybucyjna					6423	51
b) Emerytalna					10151	54
Korespondenci:						
a) pozostałość na ich rachunku (Loro)					37	—
b) pozostałość na rachunku T-wa (Nostro)	155	—			22	87
Weksle protestowane					88025	—
Weksle zaległe specjalnie zabezpieczone					2285	—
Nieruchomość					90964	83
Ruchomości					7629	86
%% zaległe należne T-wu					145003	81
Zaliczenia do zwrotu			15220	98	4540	50
Udziały w instytucjach finansowych					5015	—
Dewizy					29184	71
	388864	23	4520356	54	4025076	58

Stan bierny.	Marki	f.	Korony	h.	Ruble	k.
Kapitał obrotowy (10% wnioski 721 członk.)					523112	—
Kapitał zapasowy					103939	04
Fundusz rezerwowy					41000	—
Specjalna rezerwa					60000	
Fundusz amortyzacyjny:						
a) nieruch. Rb. 33024.09						
b) ruchom. „ 7629.86					40653	95
Kapitały na lokacji			16000	—	283668	75
R-ki przekazowe warunkowe	1000	—	182158	36	282831	21
R-ki przekazowe (czekowe)	29866	29	3894304	52	1201152	72
Redyskonto w Ros. Banku Państwa					283950	—
Redyskonto w innych instytucjach					135000	—
Otwarte Kredyty w różnych instytucjach			266923		136085	17
Korespondenci:						
a) pozostałość na ich rachunku (Loro)	37822	—	910	—	5168	38
b) pozostałość rachunku Towarzystwa (Nostro)	179908	—			3789	40
Procenty należne od kapit. do 31/12 1919 r.					26338	94
Procenty pobrane w 1919 roku na rok 1920					19030	83
% zaległe, należne od T-wa					152668	11
Fundusz Kasy Przezorności					22327	55
Wnioski 10% do zwrotu					3400	—
Dywidenda nieodebrana					30391	02
Podatki skarbowe	3	52	3015	88	2096	44
Sumy hipoteczne na domu					8589	73
Sumy przechodnie	140264	42	157044	78	564654	98
Kaucja Kasjera					5000	—
Zyski i straty					90228	34
	388864	23	4520356	54	4025076	58

	Marki	f.	Korony	h.	Ruble	k.
Zobowiązania Uczestników					5231120	—
Inkaso (weksle i dokumenty w portfelu)					36777	26
Weksle depozytowe na zabezpieczenie:						
a) otwartych kredytów			1420500		477700	—
b) kaucji kasjera					1000	—
Depozyty: a) papiery %% na zastaw			18000	—	382150	—
b) papiery %% na przechowanie			161500	—	222350	—
Papiery %% własne					111056	—

SPRAWOZDANIE

Zarządu 2-go Stowarzyszenia Spożywczego m. Siedlec i powiatu Siedleckiego za 1919 r.

Bilans na dzień 1 Stycznia 1920 roku.

STAN CZYNNY	
Gotowizna w Kasie	mk. 2900.37
R-k w b. Kasie powiatowej ros.	„ 2929.22
„ lokacji terminowej w banku	„ 6711.25
„ Towarów	„ 98084.16
Udziały w Instytucjach i Stow.	„ 6355.56
Dostawcy	„ 51080.83
R-k bieżący w banku	„ 1587.—
	mk. 169648.39

STAN BIERNY:	
Udziały	mk. 25522.70
Kapitał zapasowy	„ 9641.46
„ rezerwowy	„ 26969.89
Kaucje	„ 528.92
Sumy przechodnie	„ 681.82
Czysty zysk	„ 106303.60
	mk. 169648.39

Rachunek Zysków i Strat.

Koszty handlowe	mk. 68585.59
Czysty Zysk	„ 106303.60
	mk. 174889.19

Zysk ze sprzedaży towarów własnych	mk. 173444.25
„ „ „ komisowej	„ 1444.94
	mk. 174889.19

BILANS
Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej
(TYMCZASOWY)
dnia 31-go maja 1920 r.

Stan czynny.		Stan bierny.	
Złoto i srebro dla Banku Polskiego:		Banknoty w obiegu	17.934.653.909.50
a) złoto	6.808.505.11	Rachunki bieżące:	
b) srebro	25.875.070.23	a) Skarbu Państwa	56.801.972.44
Pieniądze obce:		b) inne rach. bieżące	7.861.149.332.22
a) korony i ruble	670.813.970.31	Fundusze rezerwowe	16.383.642.22
b) inne pieniądze	390.838.992.04	Inne pasywa	4.156.119.422.56
Banki:			
a) banki niemieckie	388.676.238.62		
b) inne banki zagraniczne	365.746.682.75		
Niemiecka Komisja Odszkodowań i inne rachunki w likwidacji	25.213.281.46		
Weksle zdyskontowane	47.211.561.11		
Pożyczki:			
a) Skarbowi Państwa	22.375.000.000.—		
b) miastom	116.528.073.66		
c) osobom i firmom prywatnym	204.381.719.90		
Inne aktywa	5.208.014.184.23		
	30.025.108.279.42		30.025.108.279.42

Na poczet pożyczek, przejętych 11 d. listopada 1918 r., wpłynęło do dnia 31-go maja 1920 r. włącznie Mk. 98.002.983.66

Ilość rachunków przekazowych . . 2922

Obroty Izb Rozrachunkowych w Warszawie i Poznaniu od 1 I 1920 r. Mk. 9.640.118.368.78

Naczelny Dyrektor: **Władysław Byrka.**

Główny księgowy: **Michał Gawroński.**

Bank Spółek Niemieckich w Polsce Towarzystwo Akcyjne w Łodzi.

Bilans w dniu 31 grudnia 1919 r.

AKTYWA:			PASYWA:		
Kasa:			Kapitał akcyjny		Mk. 1000000.—
Gotowizna w kasie	Mk. 78409.93		Fundusz rezerwowy	Mk. 250.—	
Kupony	„ 120.—	Mk. 78529.93	Specjalny fundusz rezerwowy	„ 250.—	„ 500.—
Ruchomości:			Długi w bankach		„ 135053.28
Nabycie	Mk. 20092.75		Wkłady na rachunku bieżącym		„ 1643209.64
Amortyzacja	„ 3091.75	„ 17001.—	„ kas Pożyczk.-Oszczędnościowych		„ 491707.53
Należność w bankach		„ 1246492.87	„ zakładów współdzielczych		„ 216.—
Towary manufakturowe		„ 237896.54	„ oszczędnościowe		„ 107112.07
Maszyny		„ 54349.77	Zysk		„ 57452.89
Środki nawozowe		„ 2651.36			
Zapłaty za zamówione maszyny		„ 83577.71			
Pokryte kredyty		„ 439971.20			
Kredyty dla kas Poż.-Oszczędnościowych		„ 1190794.70			
„ „ zakładów współdzielczych		„ 83986.33			
Razem		Mk. 3435251.41	Razem		Mk. 3435251.41

Rachunek strat i zysków.

WINIEN.		MA.	
Koszta ogólne	Mk. 134773.25	Remanent zysku	Mk. 604.10
Amortyzacja ruchomości	„ 3091.75	Zysk na papierach wartościowych	„ 26725 20
Procenty i prowizja oddziału towarowego	„ 65557.31	„ „ procentach i prowizji	„ 180186.88
Zysk	„ 57452.89	„ oddziału towarowego	„ 8359.02
		Wybrano zastawionych towarów	„ 45000.—
Ogółem	Mk. 260875.20	Ogółem	Mk. 260875.20

Wyciąg ze sprawozdania Tow. Akc. Parowej Fabryki Dachówek Żłobionych „PUSTELNIK“ za rok 1919.

Rachunek Strat i Zysków.

Dochody w roku 1919 wyniosły	Mk. 1490997,70.
Wydatki	„ 1193404,70.
Przychód przewyższa wydatki o	Mk. 297593,00.

Bilans Zamknięcia w dniu 31 grudnia 1919 r.

AKTYWA.	Marki	fg.	PASSYWA.	Marki	fg.
Ruchomości i nieruchmości	1762676	01	Kapitał akcyjny	1512000	—
Kasa	74446	79	Kapitał amortyzacyjny	364460	93
Rachunki bież. w bankach	499787	26	Kapitał zasobowy	73143	47
Waluty obce	10974	04	Akcje depozytowe	259200	—
Depozyty	259200	—	Wierzyciele	1160859	36
Remanety wyrobów i materjałów	892204	79	Fundusz rezerwowy strat wojennych	117861	36
Dłużnicy	45283	07	Zysk za 1919 r.	297593	—
Straty wojenne	117861	36			
Straty z r. 1916 i 1917	122684	80			
	3785118	12		3785118	12

TOWARZYSTWO AKCYJNE ELEKTROWNI SOSNOWIECKIEJ SOSNOWIEC.

Bilans w dniu 31 grudnia 1919 r.

Stan czynny.		Stan bierny.	
Inwestycje	Mk. 8630209,20	Kapitał akcyjny	Mk. 8640000,—
Towary w magazynach	„ 731532,54	R-ki bież. w Bank.	„ 575146,17
Gotówka w kasie	„ 11906,31	Wierzyciele	„ 1079356,25
Dłużnicy	„ 2433288,86	Kaucje otrzymane	„ 171328,44
Akcjonarjusze za zaległe wpłaty	„ 168264,—	Rozrach. niezałatw.	„ 1441687,89
Kaucje złożone	„ 108148,76	Rach. odpisów i odnowienia	„ 1077066,93
Rozrachunki niezałatwione.	„ 9655,18		
Papiery wartościowe złożone tytułem kaucji	„ 165192,—		
Własne	„ 73941,34		
Niedobór	„ 652447,49		
	Mk. 12984585,68		Mk. 12984585,68

Rachunek strat i zysków po dzień 31 grudnia 1919 r.

Straty.		Zyski.	
Koszty ruchu	Mk. 3701867,21	Wpływ za prąd	Mk. 3954422,78
Podatki i patenty	„ 304269,17	Zyski z różnej sprzedaży	„ 28353,85
Procenty	„ 63052,—	Różnice kursu	„ —,70
Odpisy i odnowienia	„ 665103,50	Różne wpływy	„ 99067,06
		Niedobór	„ 652447,49
	Mk. 4734291,88		Mk. 4734291,88

Powyższe zamknięcie rachunkowe zostało w dniu 8 czerwca 1920 r. zatwierdzone przez Ogólne Zebranie.

STOWARZYSZENIE SPOŻYWCÓW W JANÓWKU.

Rachunek Strat i Zysków za okres sprawozdawczy od 9 marca do 31 grudnia 1919 r.

Koszty handlowe	6512,40	Nadwyżka brutto na towarach	10664,19
Amortyzacja ruchomości	138,10		
Inne	190,—		
Czysta nadwyżka	3823.69		
Ogółem	10664,19	Ogółem	10664,19

Bilans na dzień 1 stycznia 1920 r.

STAN CZYNNY.		STAN BIERNY.	
Gotowizna w kasie	8583,47	Udziały	7375,—
Ruchmości	552,40	Fundusz społeczny	460.—
Remanent towarów	8212.82	Pożyczki	5125.—
Inne należności	1500,—	Kaucje	2065,-
		Czysta nadwyżka	3823,69
Ogółem	18848.69	Ogółem	18848,69

Sprawozdanie za rok 1919 Stowarzyszenia Pożyczkowego i Udziałowego w Kocku w gminie Kock, ziemi Siedleckiej, w powiecie Łukowskim, założonego w roku 1908, rozciągającego działalność na parafję wsi Kock.

Obroty i pozostałości rachunków w walucie markowej na 31/XII 1919 r.

STAN BIERNY (Stowarzyszenie winno):	Pozostałość z roku poprzedniego	Obroty w roku sprawozdawczym		Pozostałość w końcu roku sprawozdawczego
		Przychód	Rozchód	
Kapitały: zakładowy, (udziałowy, własny i wypożyczony)	21804,76	1559,52	1026,–	22338,28
zapasowy i specjalne	5994,18	—	—	5994,18
Wkłady oszczędnościowe	198998,51	240087,75	57906,09	381180,17
Długi zaciągnięte przez Stowarzyszenie . .	5000,—	—	—	5000,—
Inne (sumy przechodnie).	14582,27	13065,53	7220,60	20427,65
Zyski	—	51749,32	46406,39	5342,93
Razem . . .	246380,17	306462,12	112559,08	440283,21

STAN CZYNNY (Stowarzyszenie ma):	Pozostałość z roku poprzedniego	Obroty w roku sprawozdawczym		Pozostałość w końcu roku sprawozdawczego
		Przychód	Rozchód	
Lokaty w inst. pien. i	13882,32	—	2160,—	16042,32
papiery procentowe .	1080,—	—	—	1080,—
Pożyczki	191080,56	146124,24	372990,60	417946,92
Ruchom. i nieruchom.	132,28	304,22	291,—	119,06
Wydatki i straty . .	20965,21	46406,39	25441,18	—
Razem	227140,37	192834,85	400882,78	435188,30
Gotówka w kasie w d. 31 XII i obroty ogólne	19239,80	499296,97	513441,86	5094,91
Bilans	246380,17			440283,21

BILANS BANKU WSCHODNIEGO W WARSZAWIE

na dzień 31 marca 1920 r.

AKTYWA.			PASSYWA.		
1. Kasa	6,793,692	11	1. Kapitał akcyjny	8,000,000	—
2. Rachunki bieżące w bankach . .	2,011,905	44	2. Wpłaty na akcje II emisji . . . ,	282,000	—
3. Papiery procentowe własne i kupony .	1,024,483	49	3. Wkłady: z terminem stałym . . .	369,997	—
4. Monety zagraniczne . . .	5,031,264	11	„ bezterminowe: r-ki bieżące .	33,779,592	48
5. Skup weksli.	11,944,846	25	4. Obciążenie hipoteczne nieruch. . .	242,600	—
6. Remesy	548,714	65	5. Korespondenci: ich rachunki . .	1,343,202	30
7. Inkaso weksli	2,036,371	—	„ nasze rachunki . .	11,080,052	21
8. Zastawy: z terminem stałym . .	1,272,537	50	6. Klijenci inkasowi	1,761,955	—
„ bezterminowe: r-ki „On call"	10,560,152	40	7. Przekazy do opłacenia	950,222	45
9. Korespondenci: ich rachunki .	2,999,143	41	8. Redyskonto	9,147,618	25
„ nasze rachunki . .	3,273,533	35	9. Należności skarbowe	26,203	89
10. Otwarty kredyt	18,900,953	33	10. Procenty i prowizje	1,071,128	07
11. Sumy przechodnie	670,167	30	11. Sumy przechodnie	217,711	83
12. Weksle protestowane . . .	12.000	—	12. Zyski i straty	2,458,884	48
13. Nieruchomości	1,619,300	—	13. Rach. Oddziałów z Centralą banku .	5,196,127	90
14. Ruchomości	223,781	86			
15. Koszty organizacyjne . . .	513,807	89			
16. Urządzenie skarbca i biura . .	183,414	33			
17. Koszty handlowe	672,389	53			
18. Udziały w przedsiębiorstwach . .	185,000	—			
19. Rach. Banku z oddziałami .	5,446,837	91			
	76,924,295	86		75,924,295	86

BILANS Chojeńskiego Towarzystwa Pożyczkowo-Oszczędnościowego za 1919 rok.

STAN CZYNNY: Gotówka Rb. 12396.64 Mk. 2598.84, Papiery procentowe Rb. 23807.50, Lokaty Rb. 1202.81, Pożyczki Rb. 164510.66 Mk. 57792.—, Ruchomości Rb. 964.22 Mk. 9.70, Różne rachunki Rb. 54123.89 Mk. 1341.34.

STAN BIERNY: Udziały Rb. 33323.57 Mk. 5081.—, Rezerwy Rb. 1816.71, Wkłady Rb. 196718.97 Mk. 24166.66, Długi Mk. 20278.—, Depozyty Rb. 1184.02 Mk. 58 75, Różne rachunki Rb. 18048.52 Mk. 1918.51, Zyski Rb. 5913 85 Mk. 10238.96.

BILANS Towarzystwa Pożyczkowo-Oszczędnościowego w Klimontowie za 1919 rok.

STAN CZYNNY: Gotówka Rb. 32775.18 Mk. 47027.94, Papiery procentowe Rb. 145803.48 Mk. 25690.—, Pożyczki Rb. 835500.— Mk. 107683.—, Lokaty Rb. 3907.78 Mk. 42166.20, Różni dłużnicy Rb. 22468.25, Nieruchomości Rb. 35457.46.

STAN BIERNY: Udziały Rb. 107915.29, Rezerwy Rb. 29281.21, Wkłady Rb. 874864.38 Mk. 211892.53, Różne rachunki Rb. 57512.03 Mk. 3744.30, Zyski Rb. 6339.24 Mk. 6930.41.

Serockie Towarzystwo Pożyczkowo-Oszczędnościowe

(Zarząd w osadzie Serock ziemi Warszawskiej).

Wypis ze Sprawozdania za rok 1919.

BILANS do 1 Stycznia 1920 r.

STAN BIERNY:

W rublach: Kapitał udziałowy 8887 r. 22 k., zapasowy 683 r. 64 k., specjalny 1540 r. 34 k., wkłady 92544 rub., sum przechodnik 6469 r. 69 k. czysty zysk 678 r. 65 kop. razem 110803 r. 54 kop.

W markach: Kapitał udziałowy 200 mk., wkłady 38475 mk. 55 fen., długi 71453 mk. 93 f., ze sprzedaży waluty 9607 mk. 68 f., sum przechodnich 2225 mk. 58 f., razem 121962 mk. 74 f.

STAN CZYNNY:

W rublach: Kasa 2888 r. 19 k., pożyczki 30311 r.— lokaty 69 r. 97 k. papiery 0/0/0 31933 r. 19 k., elektrownie 39948 r. 38 k., karawan 29 r. 25 k., ze sprzedaży waluty 5623 r. 56 k., razem 110803 r. 54 k.

W markach: Kasa 71 m. 87 f., pożyczki 10505 m., elektrownia 105745 m. 19 f., strata 5640 m. 68 f., razem 121962 m. 74 f.

Towarzystwo Akcyjne Fabryki Chemicznej „RADOCHA“ w Sosnowicach.

(Zarząd w Warszawie, fabryka w Sosnowcu).

Wyciąg ze sprawozdania za 1919 r.—dwudziesty trzeci rok operacyjny.

Przychód.

Wpłynęło za sprzedane towary . . .	Mk.	2.341 990 69
„ „ procenty	„	66.500 04
	Mk.	2.408.490 73

Rozchód.

Materjały do fabrykacji	Mk.	877.324 51
Wydatki	„	1.020.991 13
Zysk czysty za rok operacyjny 1919 . .	„	510.175 09
	Mk.	2.408.490 73

Rachunek zysków i strat.

Zysk brutto	Mk.	1.531.166 22
Wydatki	„	1.020.991 13
	Mk.	510.175 09

Rozdział zysków.

Amortyzacja majątku		Mk.	80.000 —
Podatek od kapitału . .	Mk. 4.869 67		
2 świad. przemysł. po 1800 każde	„ 3.600 —	„	1.269 67
Kapitał zapasowy		„	43.017 50
Gratyfikacje urzędnikom warszawski i sosnowickim		„	67.950 —
Podatek procentowy		„	106.593 63
Dywidenda w ilości 12% od kapitału Rb. 700.000=Mk. 1.512.000, t. j. Mk. 64.80 od każdej 250 rublowej=540 markowej akcji		„	181.440 —
Reszta do przeniesienia na rok następny na rezerwę strat		„	29.904 29
		Mk.	510.175 09

Bilans na 31 Grudnia 1919 r.

Stan czynny.

Majątek nieruchomy		Mk.	415.574 58
Maszyny, aparaty ruchome i meble	Mk. 2.067.168 73		
Nowe aparaty	„ 47.094 75	„	2.114.263 43
Gotowizna, weksle i kwity zaliczeniowe .		„	57.553 43
Remanent materjałów i towarów . .		„	581.375 70
Papiery procentowe		„	748.365 20
Dłużnicy		„	1.991.287 36
		Mk.	5.908.419 70

Stan bierny.

Kapitały: Zakładowy	Mk.	1.512.000 —
Amortyzacyjny	„	2.198.436 13
Zapasowy	„	271.261 54
Rachunek rezerwy na straty . . .	„	381.035 72
Dywidenda za lata 1912—1918 . . .	„	128.736 —
Wierzyciele	„	906.775 22
Zysk czysty za rok 1919 . . .	„	510.175 09
	Mk.	5.908.419 70

Ogólne zebranie akcjonarjuszów w dniu 6 Maja 1920 roku odbyte zatwierdziło sprawozdanie, bilans i rozdział zysków za 1919 rok; wypłata dywidendy dokonywa się w biurze Zarządu w Warszawie przy ulicy Sienkiewicza Nr. 2.

Stowarzyszenie Spożywcze i Kasy Pożyczkowe „ZGODA“ w Płocku.

Wyciąg ze sprawozdania Zarządu za rok 1919.

Przychód kasy 4611196 m. 47 f. rozchód 4591593 m. 64 f. obrót roczny 9,202,790 m. 11 f. Sprzedano towarów i opału za 2,314,518 m. 58 f., wydano pożyczek 259 na 183471 m. 68. Bilans zamknięcia: **Stan czynny.** Kasa gotówką 19602 m. 83 f. na rachunkach bieżących: w Banku T-stw Spółdzielczych 156735 m. i w Płockim T-stwie Wz. Kredytu 7000 m. na rachunku przekazowym w Płoskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej 2,000 m. Nieruchomość Stowarzyszenia 126703 m. 12 f., ruchomości i utensylja 30723 m. 41 f., towary i opał 390543 m. 97 f., różni dłużnicy 150304 m. 47 f., udziały w różnych stowarzyszeniach kredytowych i kooperatywnych 17279 m. 74 f., papiery % i akcje 97952 m. 40 f., kaucje na dzierżawę placów 185 m. 76 f., koszta sądowe 1 m. 63 f., zastawy 432 m., zaliczenia 40548 m. 40 f., razem 1,040012 m. 73 f. **Stan bierny.** Udziały i wnioski stowarzyszonych 125607 m. 25 f., kapitały: zapasowy, rezerwowy i amortyzacyjny domu 95447 m. 15 f., wkłady 520539 m. 23 f., depozyty w byłych członków 229 m. 37 f., pożyczka w T-stwie Kred.: m. Płocka 47753 m. 38 f., należności dostawców towarów i opału 35062 m. 33 f., kaucje subjektów i kasjerek 16140 m. 87 f., Kasa Przezorności Pracowników Stowarzyszenia 18381 m. 5 f., sumy przechodnie 44 m. 62 f., fundusz imienia ś. p. Jozefa Mądrzejewskiego 3234 m. 20 f., zaliczenia 64360 m. 32 f., pozostałość zysku brutto 113212 m. 96 f., razem 1040012 m. 73 f. **Rachunek zysków i strat.** Dochód: ze sprzedaży towarów i opału 316901 m. 46 f., z % od pożyczek udziałów, papierów wartościowych i innych 19659 m. 76 f., z lokali w domu stowarzyszenia 12405 m. 87 f., z wagi, koni i innych 16548 m. 56 f., razem 365515 m. 65 f. Rozchód: wydano na koszta administracyjne i handlowe 206548 m. 87 f., amortyzacje: domu 3801 m. 9 f. i ruchomości 3413 m. 70 f., procenty 37925 m. 23 f. i straty na dłużnikach 613 m. 80 f., razem 252302 m. 69 f., pozostało 113212 m. 96.

Wyciąg ze sprawozdania Dyrekcji Lubelskiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego za r. 1919, zatwierdzonego przez Ogólne Zebranie Członków Towarzystwa w dniu 4 maja 1920 roku.

Podług sprawozdania za rok 1918 pozostawało nieumorzonych pożyczek, udzielonych na nieruchomości, należące do stowarzyszonych w 5% listach zastawnych		rub. 5739679,99
w roku sprawozdawczym wydano pożyczek nowych, dodatkowych i odnowionych na sumę		„ 1598300,—
		rub. 7337979,99
w tymże czasie umorzono:		
z funduszu amortyzacyjnego (z 2-ch rat od pożyczek) .	rub. 114219,17	
i gotowizną wniesioną do zaokrąglenia umorzenia . . .	„ 2685,33	„ 116904,50
w dniu więc 31 grudnia 1919 r. pozostawało nieumorzonych pożyczek. .		rub. 7221075,49
Dochody Towarzystwa za rok 1919 wynosiły		rub. 123676,52
Wydatki zaś na administrację, świadectwo przemysłowe, podatki i inne potrzeby		„ 119589,35
Przewyżka zatem dochodów wynosiła		rub. 4087,17

Z sumy tej Zebranie Ogólne Członków Towarzystwa przeznaczyło na rzecz Kasy Pomocy i Przezorności dla osób pracujących w Towarzystwie rub. 20 kop. 44, na gratyfikację dla urzędników i oficjalistów Towarzystwa rub. 3000 i na cele filantropijne t. j. na plebiscyt na Górnym Sląsku rub. 1066 kop. 73.

Stowarzyszenie Mleczarskie w Samorządkach.

Sprawozdanie za 1919 rok.

Bilans. Aktywa: Kasa mk. 1478.95, ruchomości i nieruchomości 5900, dłużnicy mk. 5376.04, zapasy z kontów administr. mk. 60.—, razem mk. 12814,99. Pasywa: udziały mk. 4854.74, wierzyciele mk. 1495.07, fundusz zasobowy mk. 6438.87, zysk mk. 26.31, razem 12814 mk. 99 fen. Straty i zyski: dochód z nabiału mk. 5515,51,—wydatki: konty administracji mk. 5099.60, umorzenie ruchomości i nieruchomości mk. 389 60, zysk mk. 26.31.

Podział zysku: do funduszu zapasowego mk. 26.31

Tłoczono w Drukarni Państwowej. Miodowa 20. № 10351. 1. VII., 3000.